

Nurullah Ankut

**Kadınların Kurtuluşu
İşçi Sınıfının Kurtuluşundan
Bağımsız Değildir**

DERLENİŞ

YAYINLARI

Nurullah Ankut

**Kadınların Kurtuluşu
İşçi Sınıfının Kurtuluşundan
Bağımsız Degildir**

İkinci Baskı
Kasım 2013

DERLENİŞ YAYINLARI: 63

Birinci Baskı: Nisan 2001

Kapak Düzeni: Rıza Güner

DERLENİŞ YAYINLARI:

İnebey Mah. İnkılâp Cad. Oto Han: 55/129

Aksaray, Fatih/İSTANBUL

İnternet Adresi: www.derlenisyayinlari.org

e-posta: derlenisyayinlari@derlenisyayinlari.org

Derleniş Yayınları Sertifika No: 14005

ISBN 978-975-7346-59-3

Baskı: HERMES OFSET

www.hermesofset.com.tr

Büyük Sanayi 1. Cadde No: 105 İskitler-Altındağ/Ankara

0312 384 34 32 Ankara

Matbaa Sertifika No: 14847

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	11
------------	----

Ayrım I

Kadınların Kurtuluşu İşçi Sınıfının Kurtuluşundan Bağımsız Değildir

Kadınların Kurtuluşu İşçi Sınıfının Kurtuluşundan Bağımsız Değildir.....	17
Kadıncıl Düzen	21

Ayrım II

Türkiye’de Kadının Durumu

Kadın Sosyal “Sınıfımız” Türkiye’nin Üç Katlı Sosyal Piramidi.....	29
Sosyal 3 Katın Karakteristiği	30
Sosyal Yapımız	31
Bizde Kadın Probleminin Yozlaştırıcılığı.....	32
Gericiliğin Kadını Sömürüşü	35
“Volkan”lı Derviş	36
Açlık Anıları	37
İngiliz Intelligence’na İt Seçiş	38
İtin İngiliz Yapısı Kahramanlığı.....	39

“Hürriyet” Zamparalığı	41
Ekmeğe-Avrata Oruç: Sömürge Afyonu	43
Sosyal Patlayıcı Madde Kadın	45
Kadına Hücum-İlericiliğe Saldırı	48
Kadın Düşmanlığının Ekonomik Temeli	50
Kadın “Hiç”in Hep Oluşu	53

Ayrım III

Kadın ve Devrim

Kadın ve Devrim	59
Feminizm Bir Burjuva Akımıdır	64
“Herkesle Yapılan Cinsel İlişki Burjuvacadır”	68
Kadının Kurtuluşunun Yolu Sosyalizmden Geçer	73

Önsöz

Bu kitap; **Devrimci Mücadele Dergisi**'nin **Temmuz-Ağustos 1990 tarihli 4'üncü sayısında** yayımlanan bir inceleme yazısından oluşuyor. Konu dergi yazısı çerçevesinde inceleniyor görünse de onun çok ötesine taşıyor.

Bunun birinci nedeni:

Konunun ele alınışındaki metottur. Konu yalnızca genel Marksist-Leninist teori bakımından ele alınmamıştır. Türkiye orijinalitesi de irdelenerek zenginleştirilmiştir.

İkinci nedeni ise (ki birinci nedenle sıkı sıkıya bağlıdır):

İncelemede; **Hikmet Kıvılcımlı**'nın "**Kadın Sosyal Sınıfımız: Türkiye'nin Üç Katlı Sosyal Ehramı** [Piramidi]" araştırmasının da aynen aktarılıyor olmasıdır. Bu bölümde Usta Hikmet Kıvılcımlı; **Türkiye'de Kadın Sorunu**'nu orijinalliği içinde inceliyor. Böylece de Türkiye'de Kadın Sorunu (Kadınların Kurtuluşu Sorunu), daha geniş biçimde açılmış oluyor.

Diğer yandan Hikmet Kıvılcımlı'nın bu araştırması; Türkiye'de Kadın Sorunu'nu inceliyor gibi görünse de (her ülkenin göz önüne alınması gereken orijinal yönleri ayrı tutulmak koşuluyla) bizim gibi kapitalizmce geri kalmış tüm ülkelerdeki Kadın Sorunu'nu ya da Kadının Kurtuluşu Sorunu'nu da çözümlüyor. Yani her ne kadar anlatılan Türkiye ise de tüm kapitalizmce geri kalmış ülkeler bu aynaya yansıyor. Ya da Usta'nın bu ince-

lemesi, tüm kapitalizmce geri kalmış ülkelerdeki Kadın Sorunu'nu teori projektörüyle aydınlatıyor. Bir başka deyişle; kapitalizmce geri kalmış ülke Kadınlarının Sorunlarının toptan bir teo-rik açıklamasını yapıyor.

Ayrıca Türkiye incelenirken, Türkiye'de Kadın Sorunu açıklığa kavuşturulurken -Müslüman bir ülke olmamızdan dolayı- İslam Ülkelerindeki Kadın Sorunu da daha orijinal açılımlara kavuşuyor. Türkiye anlatılırken, dolaylı bir biçimde de olsa, benzer Müslüman Ülkelerdeki durum da açıklanmış oluyor.

Örneğin; Afganistan, İran, Suudi Arabistan vb. ülkelerdeki gericiliğin, kadınları nerelere kadar aşağıladığını daha somut kavramamızı ve Kadın Sorunu'na bakışlarının kaynağını görmemizi sağlıyor.

Örneğin Afganistan gericiliğinin tesadüf olmadığını, çok derin tarihsel ve sosyal; dolayısıyla sınıfsal temellerinin bulunduğunu bilince çıkarmamız gerektiğini anlıyoruz. Ve Türkiye'nin de bu temellerden arınmamış bir toplum olduğunu görüyoruz. Yani Ortaçağcı Gericiliğin-Şeriatçılığın sosyal tabanını oluşturan Tefeci-Bezirgânlığın bizde de tasfiye edilmediğini kavrattıyor, bu kitap. Şeriat özleminin, "Batı"daki benzeri tarikatlarda görüldüğü gibi basit bir nostaljik arzu olmadığını, hakim Antika bir sosyal sınıfın (ağababası Finans-Kapitale birlikte iktidarı paylaşan Tefeci-Bezirgân Sermayenin) tek başına iktidar olma özlemi olduğunu bilinçlice algılamamızı sağlıyor.

Böylece Türkiye'deki gerici hareketlerin -demagogileri ne olursa olsun- ruhlarını, içyüzlerini görmemizi, onların boş laflarına aldanmamamızı mümkün kılıyor.

Daha ilkokula bile gitmeden Kur'an Kurslarıyla başlayan, ilkokul, ortaokul ve İmam Hatip Liseleriyle devam eden ve üniversitede ilahiyat eğitimiyle tamamlanan süreçte; kızlarımızın -ve tabii erkek çocuklarımızın da- beynini yıkayan, onları kafadan silahsızlandıran bir eğitim sunuyor çocuklarımıza ve gençliğimize, Antika ve Modern Parababaları. Tabii din eğitimi vermekle görevli olmayan diğer okullarımızda da durum bundan

pek farklı değildir, bildiğimiz gibi.

Bu da yetmiyor. Türkiye'nin dört bir yanına dal budak salmış tarikatları, şeyhleri, mürşitleri, müçtehitleri vb. vb. ile genç kızlarımızı afyonlayarak, onları; Ortaçağdaki sosyal bakımdan geri konumunu, köleliğini, cariyeliğini, dört duvar arasına mahkûmiyetini (hareme gönüllü girmeyi) arzular hale getiriyor. Bu hale getirdikleri kızlarımızın sırtından siyaset yürütmekte hiçbir onursuzluk görmüyor Tefeci-Bezirgânlarımız ve onların yardımcıları.

İşte böylesine alçakça oynanan bu oyunda Türkiye gericileri; genç kızlarımızı mızrak ucu yaparak, Türbanı bayraklaştırarak, onların sırtından siyaset, siyasi iktidar kavgası yürütüyorlar. Bu bağlamda, değişik zamanlarda “türban eylemleri” düzenliyorlar, bildiğimiz gibi. Gericiliğin ezeli soyut silahı: **“din elden gidiyor!”** naraları atıyorlar. Bunun somut ifadesi de: **“namus elden gidiyor, kadınlarımız-kızlarımız başlarını açmaya zorlanıyorlar”** biçiminde sloganlaştırılıyor. Namus=kadın ezeli denklemiyle örgütsüz ve bilinçsiz halkımızı gerici saflara çekmeye çalışıyorlar. Bu yüzyıllardır denenmiş ve sonuç alınmış silahı kullanıyorlar. Ve kimi “devrimcilerimiz” de “demokrasıcılık” adına, “insan hakları” adına, onların kuyruğuna takılıyor, gericiliğe gönüllü figüran olmayı kolayca üstlenebiliyorlar.

İşte bu kitabın ortaya koyduğu teorik çözümleme bizi, bu tür sapkın pratiklerden korur. Ayık kalmamızı sağlar.

Sosyalizme karşı **“Yeşil Kuşak”** oluşturmak için ABD Emperyalizmi tarafından örgütlendirilip devrimcilerin üzerine salınan, uşaklıktan başka marifeti bulunmayan Türkiye gericiliğini, kimileri gibi **“antiemperyalist İslamcı güçler”** olarak alkışlama gafletine düşmekten bizi sakındırır.

Teorinin amacı da zaten budur.

İşçi Sınıfının bilimi olan Bilimsel Sosyalizmin görevi: İşçi Sınıfını ve İşçi Sınıfı Hareketini her türlü gericiliğe karşı korumaktır. Bilimsel Sosyalizm; İşçi Sınıfını ve onun öncülüğünde

Halkı, Tefeci-Bezirgânların Ortaçağcı Şeriatçılığından da, Çağdaş Sömürge Finans-Kapitalin Şovenizm, Faşizm vb. gericiiliklerinden de korur, onlara karşı bağışık kılar.

Yukarıda saydığımız ve saymadığımız nedenlerle konu önemlidir, yaşamsaldır. Bu kitap; bir broşür boyutunda olmasına rağmen Kadın Sorunu’nu, boyutuyla kıyaslanamayacak bir derinlikte irdeler ve bu önemli konunun aydınlanmasını sağlar.

Devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Dünyayı değiştirmektir. Dünyayı değiştirebilmek için, “Kadın Sosyal Sınıfımız”ın Antika ve Modern gericiilik tarafından suistimalini önlemek ve Kadının Kurtuluşunu sağlamak savaşında bu kitap bize yeterince silah sunmaktadır. Kadınların Kurtuluşu uğruna verilecek mücadeleye sürecinde yol gösterici sırt görevi yapmaktadır. Gerisi devrimci savaşla tamamlanacaktır. Mücadele içinde teorik ve pratik silahlar daha da zenginleşip geliştirecektir.

Burada şu teknik notu da belirtmeden geçmeyelim: Hikmet Kıvılcımlı’dan alınan metin tümüyle sunulmaktadır. Bu yüzden bir alıntı gibi tırnak içinde sunmaya gerek görülmemiştir. Alıntının başlangıcı ve bitimi netçe belirtilmiştir. Yine de bir karışıklığa yer vermemek için burada belirtecek olursak: Kitabın 27’nci sayfasından, 54’üncü sayfasına kadar olan kısmı, Hikmet Kıvılcımlı’nın sözü edilen araştırmasıdır.

Not: Kitabın 1. basımında Hikmet Kıvılcımlı’nın “Kadın Sosyal Sınıfımız” makalesi Kıvılcım Dergisi’nin 1. sayısından aktarılmıştı. Bu İkinci Baskıda ise Hollanda’daki International Institute of Social History (Uluslararası Sosyal Tarih Enstitüsü)’nden temin edilen metin kullanılmıştır. Böylece, 1. Baskıdaki küçük bir eksiklik de giderilmiştir.

Derleniş Yayınları

Ayrım I

**Kadınların Kurtuluşu
İşçi Sınıfının Kurtuluşundan
Bağımsız Değildir**

Kadınların Kurtuluşu İşçi Sınıfının Kurtuluşundan Bağımsız Değildir

Bugün Türkiye’de ve tüm kapitalist dünyada kadın ezilmekte, sömürülmektedir. Yani insanlığın yarısı (erkek), diğer yarısı (kadın) üzerinde bir baskı ve sömürü uygulamaktadır. Bu baskı ve sömürünün şiddet ve biçimi ülkeden ülkeye, teknolojik gelişim düzeyine bağlı olan bir farklılık göstermektedir. Baskı ve sömürünün şiddeti, teknolojik gelişme ile ters orantılı olan bir ilgi içerisinde. Yani üretim tekniğinin düzeyi geri ise kadının ezilmesi ve sömürülmesi çok yoğun ve acımasız biçimlere bürünmektedir. Teknik düzey yükseldikçe baskı ve sömürünün şiddeti de azalmaktadır. **Lenin Usta** bu gerçekliği şu şekilde açıklar:

“Bütün fabrika ve demir yollarının “elektrifikasyonu”, çalışma koşullarını sağlığa daha uygun hale getirecek, milyonlarca işçiyi duman, toz ve kirden kurtaracak ve kirli, iğrenç işyerlerini insanlara yaraşır, temiz, cazip laboratuvarlar haline dönüşümünü hızlandıracaktır. Her evin elektrikle ısıtılıp aydınlatılması, milyonlarca “ev kölesi”ni, yaşamlarının 3/4’ünü pis kokulu mutfaklarda harcama zorunluluğundan kurtaracaktır.

“Kapitalist teknoloji, çalışan insanları günden güne ücretli köleliğe mahkûm eden sosyal koşulları geliştiriyor.”¹

¹ Lenin, Kadınların Kurtuluşu, Günce Yayınları, s. 36.

Teknolojik gelişim çalışma koşullarını kolaylaştırdığı için kadının ezilmesinin şiddetini de azaltıyor. Kadının taşıdığı yükün az da olsa hafiflemesini sağlıyor. Örneğin evlerin elektrikle aydınlatılması, kaloriferle ısıtılması, elektrikli-gazlı ev ya da mutfak araç gereçlerinin kadının kullanımına sunulması, onun taşıdığı yükün ağırlığının azalmasına yol açıyor. Ev işleri kadın için daha az yıpratıcı bir duruma getirilmiş oluyor. Bu anlamda teknolojik gelişim kadının yararına özellikle uygun düşmüş oluyor.

Fakat elektriğin ve elektrikli ev araçlarının son derece pahalı olması (özellikle bizim gibi geri ülkelerde) kadını, tekniğin bu olanaklarından yoksun bırakıyor.

Sonra bu teknik olanaklar bile, kadının gücünün büyük bir kısmını bıktırıcı ve budalalaştırıcı ev işleriyle uğraşarak geçirmesini ortadan kaldıramıyor. Kadınlar bu teknik olanaklar sayesinde (tabii onlara sahip olabilenler için söylüyoruz.) bedence biraz daha az yıpranıyorlar, ama zaman olarak yine de günde 13-15 saatlerini bu işlere ayırmaktan kendilerini kurtaramıyorlar. Bu durum da onların siyasi ve teorik gelişimlerini engelliyor. Onları körleştiriyor. Yani tekniğin sunduğu olanaklar da kadınları “ev kölesi” olmaktan kurtaramıyor.

Teknolojik gelişimin kadınlara sağladığı bir önemli yarar da onları geniş ölçekli üretimin içine çekmesidir. Yani kadınları da proleterleştirmesidir. Kadının evinden dışarıya adımını atması ve geniş ölçekli sosyal üretim içinde rol alması, kadının dünyasını veya ufkunu genişletir. Onun dünyayı ve içinde yaşadığı sosyal düzeni daha kolay ve daha derinden görmesine, kavramasına yol açar. Dolayısıyla kadını sınıf mücadelesinin içine çeker. Kadını devrimcileştirir. Lenin Usta; bizim kadınlarımız çok iyi sınıf savaşçılarıdır, eğer onlar olmasaydı, Ekim Devrimi’ni zaferle sonuçlandıramazdık, derken proleter kadınların bir devrimin başarısı için ne denli önemli olduğu gerçeğini de göze batırmış oluyordu.

Kadının işçileşmesi demek bu denli öneme sahip bir olaymış. Kapitalizm geliştikçe kadınları fabrikalara çeker, onları proleter-

leştirir. Onları yoğun bir biçimde sömürür, ama bunu yaparken aynı zamanda onların kapitalizmin mezar kazıcıları haline dönüşmelerini de sağlamış olur.

Bu açıdan kadınların modern sosyal üretim içinde yer almaları (işileşmeleri) ilerici bir olgudur.

Kadının ezilmesi ve sömürülmesi en gelişkin kapitalist ülkelere de var olan bir gerçekliktir. Ve bu gerçeklik kapitalist düzen var olduğu sürece var olmaya devam edecektir. Teknolojik gelişim kadının acılarını biraz hafifletecek ama o acıların nedeni olan hastalığı tedavi edemeyecektir. O hastalığın kesin tedavisi ancak sosyalizmin kurulmasıyla mümkün olacaktır.

Yine Lenin Usta'yı dinleyelim:

“Modern kapitalist toplum, ilk bakışta görülemeyen bir yığın yoksulluk ve zulüm olaylarının gizlendiği yerdir. Orta sınıf halkın dağınık aileleri, esnaflar, fabrika işçileri, ktipler ve kck memurlar anlatılamayacak kadar yoksuldurlar ve en iyi zamanlarında bile kıt kanaat geçinirler. Bu tür ailelerdeki milyonlarca kadın, birkaç kuruşla ailelerini doyurup, giydirmek için çok fazla günlük çaba harcayarak, kendi emekleri dışında her şeyden tasarruf yaparak ailenin kölesi gibi yaşarlar (ya da daha doğrusu varlıklarını sürdürürler).

“İşte kapitalistler en çok evde çalışan ve kendisi ve ailesi için bir dilim daha fazla ekmek “kazanmak” için çok düşük bir ücrete razı olan bu kadınlar arasından işçi çalıştırmak arzusundadırlar. Bütün ülkelerin kapitalistleri (Antik ağın köle sahipleri ve Ortaçağın feodal lordları gibi) en “uygun” fiyata istedikleri kadar cariyeyi yine bu kadınlar arasından seçmişlerdir. r “ahlk öfke” (% 99'u ikiyüzlülüktür), kadınların vücutları üzerindeki bu ticareti engelleyecek hiçbir şey yapamaz; ücretli kölelik var olduğu sürece, fahişelik de kaçınılmaz olarak sürecektir. Toplum tarihi boyunca, bütün ezilen ve sömürülen sınıflar, ezenlere ilk önce ödenmemiş emeklerini, ikinci olarak da karılarını “efendiler”inin cariyeleri olarak vermek zorunda kalmışlardır. (Smrlmeleri

de bunun içindedir.)

“Kölecilik, feodalizm ve kapitalizm bu konuda birbirine benzer. Yalnız sömürünün biçimi değişir. Sömürü devam eder.”²

Demek ki, kadınların ezilmesi bütün sınıflı toplumlarda varlığını sürdüren bir gerçeklikmiş. Ve sınıflara bölünmüş toplumlar var olduğu sürece bu gerçekliğin ortadan kaldırılması da olanaksızmış. Kadının kurtuluşunun temel koşulu sınıfsal sömürünün ortadan kaldırılması ve sınıfların yok olma sürecine girmesiymiş. Yani sosyalist toplumun inşasının başlamasıymiş.

² Lenin, agy, s. 37-38.

Kadıncıl Düzen

İnsanlığın ortaya çıkışından beri kadın hep ezilmekte midir?

Bu soruya hiç kuşkuya düşmeksizin “hayır” diye cevap vermek zorundayız. Çünkü biz, yalnızca bilime inanan insanlarız. Bilim ise, olguların bilimidir. Yani olayları nasılsalar öylece gören, gösteren ve nedenlerini, sonuçlarını ortaya açıkça, kesince koyan çalışmalara biz bilim deriz. Bu nedenle biz, insanlığın başından geçenleri inceleyen bilimlere baktığımız zaman kadının hep ezilen, sömürülen cinsiyet olmadığını görürüz. Kadın, hep ezilen olmadığı gibi, bir zamanlar toplumu yöneten bir cinsiyetmiş. Yani toplumda hep onun sözü geçermiş, onun buyrukları uygulanırmış. Fakat bu, kadının da bir zamanlar bugün erkeğin onu ezdiği gibi, erkeği ezdiği, sömürdüğü anlamında anlaşılmalıdır.

Kadıncıl düzende, kadının oynadığı rol erkeğinkinden daha önemlidir. Kadın bu düzende başrolü oynamaktadır. Bu düzende kadının erkeğe üstünlüğü yalnızca bu anlamdadır. Yoksa kadın, o düzende, bugün erkeğin oynadığı zorba rolünü oynamamıştır. Erkeği ezmemiştir. Zaten insanlığın o konağında insanın insanı ezmesi insan aklının alabileceği ya da düşünebileceği bir olay değildir.

Bu konuyu en duru biçimde koyan **Hikmet Kıvılcımlı**'nın “**Tarih Tezi**” adlı eserine bakalım şimdi:

“**KADINCIL DÜZEN:** Buna yanlış olarak bugün “Anaşahlık” adı veriliyor. Erkek, kendisi topluma baş olunca, sahidin zorba “Şah” kesildiği için, zamanımızın erkek bilimi, Yukarı Vahşetin Totemci Kadıncıl Düzenini “Anaşahlık” sayıyor.

“Yukarı Vahşet Konağında kadının güdücü rol oynadığını ve bu rolünü Barbarlık çağına dek geçirdiğini ilk Girit Medeniyetinde tanrıların hep kadın olması açıkça ispat eder. Yeri gelince göreceğiz.

“Burada o kadıncıl üstünlük düzenine Cro-Magnoni[Kromanyoni]ler devrinden belgeler eksik sayılmaz. Cro-Magnonilerin, İspanya’da daha acemice çizdikleri: “*Kadınlı erkekli savaş sahneleri*” (C. M. Y.), Sapiens kadınının savaş alanında erkekle boy ölçüştüğünü ispat eder. İnsanın ilk yazılı tarih bildiği çağlarda, bizzat Herodot kadıncıl düzenli pek çok toplum sayar. Amazonlar ve Syrus’ü yenen Asyalı müthiş kadın hikâyeleri, medeniyetten 3-4 bin yıl sonralara dek kadıncıl düzenli toplumun ayakta durabildiğini gösterir.

“*Sapiens insanların: kemikten, fildişinden, steatitten, bazen balçuktan yaptığı heykelciklerin hep Kadın olması tesadüf değildir.*

“*Fildişinden, steatitten heykelcikler de imal ediyorlardı. Bunlar arasında pek şişman kadın heykelcikleri vardı. Bu kadının heykelcikleri Cro-Magnoni’den çok Grimaldi tipini düşündürüyor. Boschimun kadınlarını andırıyorlar.*” (William Edward Hanley Stanner, s. 46/1)

“*Bir küçük fildişi baş bulunmuştur. Bu komplike (grift) coiffure’lü [başlıklı]bir genç kız başıdır.*” (agy)

“*Sapiens insanlarının yaptıkları bütün resim, heykel desenler içinde hemen hemen hiç erkek bulunmayışı o toplumda kadının başrolü oynadığından başka bir şeyle açıklanamaz.*

“*Yukarıda söylediklerimiz Totemle karışık manevi belgelerdir. Kadıncıl düzenin ve o zamanki kadın üstünlüğünün maddi belgesi daha güçlüdür.*

“*Mağarada bulunan kadın kafataslarının hacmi bugünkü*

erkek kafataslarının hacminin ortalamasından üstündür. Bir vuruşa kafa çökertilmiş görünüyor.” (agy, s. 43/1)

“Bugünkü kadının tipini ele alıp, erkeğin “üstün cinsiyet” olduğunu ispata kalkışanlara, Us insanı kadınının erkekten “kafalı” olduğunu, belki de erkekler dururken kırılmış bu kafatası aşırıca belgeler. Bugün aynı çağ fosil insanların bir kadınla bir erkeğin kafa ölçüleri aynı gerçeği belirtir. Redsmot erkeğinin Kalot yüksekliği 55.5 iken kadının Kalot yüksekliği 58.3’tür. (W. M. A.)

“Demek, Tarihöncesi kadını erkekten 3 derece daha beynlidir.

“Bugünkü kadında bir eksiklik varsa bunu doğanın gereği saymamalı, erkeğin 10 bin yıldır kadını içine düşürdüğü çıkmazda, baskıda ve ezgide aramalıdır. Sonradan erkek kafatasının ve gövdesinin de daha iri olması nasıl erkeğin toplum düzeninde üstün Babaşah kesilmesiyle açıklanabilirse, Vahşet çağındaki kadın kafasının daha hacimli olması da, tıpkı öyle, o zaman toplumu yöneten kadın, Anaşah olduğunu gösterse gerektir.”³

Kadın bir zamanlar toplumu güden [yöneten] önder imiş. Bu hiç kimsenin (tabî sosyal bilimlerden azıcık da olsa nasibini almış olan mantık sahibi olan hiç kimsenin) karşı çıkamayacağı bir olgudur.

Peki ama kadın neden bir süre sonra alta düştü? Ezilen, sömürülen, aşağılanan insan durumuna itildi, ya da düşürüldü? Sonra bu olay nasıl gerçekleşti?

Bu soruların açık ve kesin yanıtları yine Kıvılcımlı Usta tarafından ortaya konulmaktadır. Kıvılcımlı “**Tarih Tezi**” adlı eserinde şöyle koymaktadır bu meseleyi:

“KADININ ALTEDİLMESİ (Alt-İnsan) :

“Eskiden (Aşağı Barbarlık Konağında) bütün varı “ipi ile kuşağı” anlamında oku ile yayından öteye geçmeyen erkek, dışarı işinde sürüsünü büyüttükçe önem kazandı.

³ Hikmet Kıvılcımlı, Tarih Tezi, Tarih ve Devrim Yayınları, 1974, s. 176-177

Kontrol ettiği zenginlikleri ve yetkileri arttı. Karşısında Orta Vahşet Konağından beri kutsallaşmış Anacıl hukuk vardı. Ana düzeni çoban erkeğin egemenliğine engeldi. Onun için, ekonomik gücü artan erkeğin ilk işi Anacıl düzenin kayıtlama ve kısıntılarını aşındırmak oldu. Eski Yunan mitolojisi Anacıl Girit toplumuna karşı Barbar sürülerinin Babahan düzenini dayatışları ile doludur. Kahraman Thésée'lerin, Tanrı Zeus'lerin başlıca sosyal ve tarihçil görevleri, Anahanlığı yıkmak ve kötülemedir.

“Toplum saygıdeğer ana-tanrıları yok edilemediği zaman alt edildiler. Kuşaklara masal biçimli eğitimle, hep “Devanası” gibi, “Meduz” gibi adlarla iğrenç ve korkunç gösterilen varlık, Orta Barbarlığa dek tapılan ondan sonra da halk inancından bir türlü sökülüp atılmayan kadın-ana idi. Erkek, Anacıl düzeni yıkmak için yapmadık zorbalık, göstermedik kancıklık bırakmamış görünüyor. Tanrıların atası yıldırımlı Zeus: kadından tohumunu çalarak, kadın yerine kendisi gebe kalarak ve çocuk doğuracak kertelere dek, Anaşahı en doğal görevlerinde bile ortadan kaldırmaya çabalar.

“En sonunda, kadın alt oldu. Fakat bu, kandaş eşitliğin içinde açılmış bir gedikti. Kadın sindirilirken, gelecek kuşaklara, toplum içinde bir insanın ikinci ve alt edileceği öğretilmiş ve sindirilmişti. Seçkin kişiler, kadına karşı kazandıkları zaferle, toplumda artık eskisi kadar hür ve eşit olmayan insanların bulunabileceğini, ezilebileceğini, sömürlebileceğini ahlâklaştırdılar.

“Yeni üretim gelişmeleri, seçkinler çevresinde ve emrinde yaşama, çeri, çoban gruplarının beslenebilmesine elverişliydi. Artık köle edinilebilirdi.”⁴

Demek ki kadının alt edilmesi, üretici güçlerin belirli bir gelişme aşamasında (Orta Barbarlık Konağının Sürü Ekonomisinde ya da Orta Barbarlığın Çoban Toplumlarında) kaçınılmazca

⁴H. Kıvılcımlı, Tarih Tezi, Tarih ve Devrim Yayınevi, 2. Baskı, 1974, s. 206-207.

ortaya çıkmış olan bir olgudur. Rakamlarla konuşursak 10 bin yıl önce (ortalama olarak) ilk kez görülmeye başlayan bir olgudur. Öyleyse kadın 10 bin yıldır ezilmektedir.

Barbarlıktan sonra Sınıflı Topluma geçilince kadının ezilmesi daha da yaygınlaşmış ve katmerlenmiştir. Ve tüm sınıflı toplumlar boyunca da bu ezgi ve sömürü kesintisiz biçimde süregelmiştir. Bu toplumlarda ekonomik gücü elinde bulunduran erkek kadını köleleştirmiş, para karşılığında elde edilen bir meta durumuna indirgemıştır.

Demek kadının alt edilmesinin nedeni ekonomik gücün erkeğin eline geçmiş olmasıdır. Bu güç yukarıda da gördüğümüz gibi Orta Barbarlığın Çoban Toplumunda, evcil hayvan sürülerinin erkeğin yönetimi altında birikmesi ile ya da erkeğin hayvan sürülerinin sahipliğini ele geçirmesiyle ortaya çıktı. Ve bu ekonomik güçten kaynaklanan sosyal güçle erkek kadını alt etti ve onun üzerinde egemenlik kurdu.

Öyleyse ekonomik güç yani üretim araçlarının mülkiyeti özel kişilerin (veya bir takım ayrıcalıklı kişilerin) elinde bulunduğu sürece, toplumda ezenler ve ezilenler, sömürenler ve sömürülenler olacaktır. Bu bir zorunluluktur. Tabii kadın da ezilmekten, sömürülmekten kesince kurtulamayacaktır. Zevk veren, çocuk doğuran, mutfak işlerini gören bir köle olarak, para karşılığında alınıp satılmaya katlanmak zorunda kalacaktır. En gelişkin kapitalist toplumlarda bile bu durum, bir gerçeklik olarak görmek isteyen her göze açık bir biçimde çarpılmaktadır. Kadın erkek ilişkileri en gelişkin kapitalist toplumda bile salt çıkar ilişkilerine indirgenmiş durumdadır. Bu, kadının ezilmişliğinin, bir meta durumuna dönüştürülmüşlüğüünün açık ve kesin bir kanıtıdır. Oysa kadın ve erkek arasındaki ilişkilerin (birlikteliklerin) aşka dayanması gerekir. Tüm çıkarlardan arınmış aşka dayanması gerekir. Ahlâkî olan yalnızca budur. Bu türden birliktelikler (tabii evlilikler de bu birlikteliklerin bir bölümünü oluşturur) ise yaygın bir biçimde yalnızca sosyalist toplumda gerçekleşebilir. Çünkü sosyalist toplumda ekonomik güç özel kişilerin elinden alınmış

ve tüm topluma yaygınlaştırılmış, ya da tüm toplum bireyelerine paylaştırılmış durumdadır. Yani üretim araçlarının mülkiyeti özel (kişicil) mülkiyet biçiminden çıkarılarak, kolektif mülkiyet biçimine dönüştürülmüştür. Böylece de sosyal eşitsizlikler ortadan kaldırılmış olmaktadır. Artık kadın ve erkekler birbirlerini seçerlerken yalnızca gönüllerinin sesini dinleyebileceklerdir. Böyle bir ortamı yalnızca sosyalist düzen sağlayabilir.

Ayrım II

Türkiye’de Kadının Durumu

Kadının tüm sınıflı toplumlarda ezilip aşağılandığını yukarda söyledik. Yine bugün en ileri kapitalist ülkelerde de kadının bir meta gibi alınıp kullanıldığını belirttik. Fakat bizim gibi kapitalizmce geri ülkelerde kadının ezilişi daha yürekler acısı bir durum arz eder. Türkiye Devrimi’nin hemen her problemini olduğu gibi bu problemi de Kıvılcımlı Usta ele almış ve açık-kesin bir biçimde çözüme kavuşturmuştur. İzleyelim:

Kadın Sosyal “Sınıfımız” Türkiye’nin Üç Katlı Sosyal Piramidi

Batı’da, yani ileri kapitalist ülkelerde, **Sosyal Sınıf** çelişmeleri ve çekişmeleri, aşağı yukarı iki yalın kata bölünmüştür. Onu her çocuk kolayca ezberleyebilir:

- 1- **İşçi Sınıfı,**
- 2- **İşveren Sınıfı...**

Bizde Sosyal Piramit başlıca üç katlı bir Bâbil Kulesi’dir. Sosyal katlardan her biri ötekilerini soysuzlaştırıp berbatlaştırır. O katmerli ve sunturlu üç kattaki sınıfların **çelişki** ve **çatışkılar** bütün azgınlıklarıyla ayakta durur. 3 katı şöyle sıralayabiliriz:

1- Üst kat: **Büyük Şehirler**, ayrı bir dünyadır. Ona **Modern Kapitalizm** dünyası, diyebiliriz.

2- Orta kat: **Kasabalar Türkiyesi**’dir. Orta dünyamız **Antika Tefeci-Bezirgân** dünyası olarak adlandırılabilir.

3- Alt kat: **Köyler Türkiyesi**’dir. Orası artık ne **Modern**, ne **Antika** toplum değil, söz yerinde ise **Tarihöncesi Dünya**sı sayılabilir.

Tekrar edelim: Bu üç ayrı **dünya**, üç ayrı **Toplum Tarihi Konağı** birbirlerinden hem binlerce yıl **ayrı**’dırlar, hem birbirleriyle **aynı** yerde bulunurlar.

Bu 3 sosyal katın üst üste yığılı lânetlenmiş yomsuz piramidi

göz önünde tutulmadıkça ve piramit içindeki her katın ötekilerle olan ilişkileri ve çelişkileri dupduru kavranılmadıkça Türkiye'nin **Sosyal Sınıflar** problemi aydınlığa kavuşamaz.

Sosyal 3 Katın Karakteristiği

Her katın ayrı ayrı:

- 1- Özel **Ekonomi** temeli,
- 2- Özel **Üst ve Alt sınıfları**,
- 3- Özel birer **Sömürge** halkı...

vardır. Bu özellikleri, biraz soyutlaştırma pahasına da olsa, ayrı ayrı değerlendirmedikçe, **çevremizin** somut kör dövüşünü içyüzü ile anlayamayız.

En Alta: Köylülük katının **ekonomi** temeli, Barbarlık çağını bir türlü aşamamış **toprak ekonomisi**'dir. Bu ekonomi yapısı içinde, hiç şaşmaksızın gerçekliği kendi adıyla çağırmaktan çekinmeyelim. Köyün ilkel öntarih ekonomisinde egemen **üst sınıf**: Babahanlığın bütün olumlu yanlarını yitirmiş **Köylü erkekleri**'dir; **alt sınıfı** ne denli yumuşatılırsa yumuşatılsın, bir sosyal **kast** kadar donmuş ve sertleşmiş olduğu için "**sınıf**" adını alabilecek ayrılıkta **Köy Kadınları Sınıfı**'dir.

Bu bakımdan, köylülüğün, söz yerinde ise **Sömürge Halkı**, bütünüyle **Köy Kadını**'dir. Türkiye'de azıcık yaşadığını düşünebilen hiç kimse, bu söylediğimiz karakteristik özelliğin anlamına yabancı kalamaz.

Ortada: Taşramızın **Kasabalılık** katında **ekonomi** temeli, tâ Bâbil çağından kalma **Tefeci-Bezirgân** ekonomidir.

Bu ekonomi sistemi içinde, **egemen sınıf** karakterini bütün yamanlığı ile yaşatan **üst sınıf**: **Tefeci Hacıağalar** ile **Vurguncu Bezirgânlar** ve onların derebeyleşmiş "**Ayan**", "**Eşraf**", "**Ağavat**", "**Hanedan**" adlı elemanlarıdır.

Kasabalılığın en keskin anlamı ile içeride **Sömürge Halkı**:

genellikle Türkiye'mizin bütün **Taşra Halkı**, özellikle tüm kadın-erkek **Köylülüktür**.

En Üstte: Modern merkezleşmeli **Şehirlilik** katında **ekonomi** temeli genellikle "**Modern**" adı verilebilecek olan Kapitalizmdir. Ancak bu kapitalizm Meşrutiyet çağında **Komprador Kapitalizm**, Cumhuriyet çağında **Finans-Kapitalizm** biçimiyle ağır basar.

Bu ekonomi temelinde egemen **üst sınıf**, Meşrutiyet ve Cumhuriyet çağlarına göre değişir:

Meşrutiyet çağında: Yerli **Komprador Burjuvazi** ile yabancı **Finans-Kapitalistler** egemen sınıftır.

Cumhuriyet çağında: tahakküm, Kompradorların yerine yerli **Finans-Kapitalist** zümresinin tekeline geçer ve bu tahakküm, yabancı Finans-Kapitalle ortaklaşa ayarlanıp yürütülür.

Mahkûm **alt sınıf** her çağ için daima **Modern İşçi Sınıfı** olur.

Büyük şehir bankalarının, kumpanyalarının, kodaman sanayici, tüccar ve büyük emlak ve toprak sahiplerinin **iç sömürge-leri**: genellikle bütün **Türkiye Halkı**'dır, özellikle tüm kasabalı-sı-köylüsü hep birden **Taşra**'larımızdır.

Sosyal Yapımız

Yukarıdaki kısa açıklamamızın ne bir şema, ne bir abartma olmadığını içimizde yaşayanlar iyi bilirler. Ekonomik, Sosyal, Politik alanlarımızı mahşer yerine çeviren karamboller ancak o gerçekliğimiz açısından açıklanabilir. Bu somut realite ayrı bir önem taşır.

Onun için Batı'da sosyal sınıflar üzerine yapılmış genel tanımlamalar, genel olarak elbet Türkiye için de bütünü ile yürürlüktedir. Ancak, o genel gerçeklik ışığı altında Türkiye'nin özelliğini gözden yitirmemek zorundayız. O zaman, sosyal yapı bakımından, bütün Türkiye haritasını, coğrafyası ve insanı ile kaplamış üç sütunlu şöyle bir levha gözlerimiz önüne dikilir:

Coğrafya Senti	Tahakküm Eden Egemen Sınıf	Sömürülen Yığın	
		Genellikle	Özellikle
Köy	Erkek Köylü	Köy Ailesi	Köylü Kadın
Kasaba	Tefeci-Bezirgân	Taşra Halkı	Köylülük
Şehir Meşrutiyette	Komprador + Yabancı Kapitalist	Türkiye Halkı	Taşra Halkı
Şehir Cumhuriyette	Finans-Kapitalist		

Başka ülkelerde bu çeşit sömürü ilişkilerinin hiyerarşisi ayrı konudur. Türkiye **Sosyal** yapısı ve **Politikası** üzerine elle tutulur fikir edinmek ve şaşırmadan yönelmek istenildi mi, yalınkat **Proletarya-Burjuvazi** ayrımı yanında, yukarıdaki tabloyu hiç gözden kaçırmamak büyük önem taşır.

Türkiye'nin özel sosyal ve politik yapısında **Köy-Kasaba-Şehir** ayrımı basit bir mekanizma değildir. O üç sosyal piramit katı tam diyalektik bir tükenmez karşılıklı **etki-tepki** ilişki ve çelişkisi içinde bulunur. Her kat, bir yandan birbiriyle etle turnak olmuş ayrılmazlık içindedir. Öte yanda, (Fizik dilinde “**hermetiquement clos**”: zerre sızdırmazca kapalı, deyimine uygunca) birbirine karşı **kapalı, yabancı**, hatta bir hayli **düşman** bulunur.

Bizde Kadın Probleminin Yozlaştırıcılığı

Türkiye'nin öteki Sosyal ilişki ve çelişkilerine girebilmek için ve girmeden önce, başlı başına bir **alt mahkûm** Sosyal Sınıf durumunda olan en büyük **mazlum** sınıfımız, en büyük **sömürülen** sınıfımız: **Kadın** yığınımız üzerinde çok durulmalıdır.

Sosyal Stratejimizin hem en sonuncu, hem en birinci gelen katı: **Kadın-Erkek Sınıflaşmasıdır**. Bu sınıflaşmanın en açık ve

keskin olanı **Köy** katında görünür. Ama gerçekte Kadının ezilen-soyulan bir mahkûm **alt sınıf** oluşu, Türkiye Toplumunun **Köy-Kasaba-Şehir**: bütün katlarında en yaygın bir sosyal ve orijinal trajedimizdir.

O sosyal sınıf trajedimiz üzerinde birkaç tarihçil kesit yapıp, aydınlığa kavuşmadıkça, öteki ne **Modern Üst** Sosyal katımızı, ne **Ortaçağ** artığı **Orta** Sosyal katımızı derinliğine kavramak olağanlaşamaz. Düşünce ve davranışlarımızda, boyuna takıldığımız bir boşluk ve eksik kalır.

Bütün sosyal yapımızı, bütün sosyal katlarımızı, bütün sosyal ilişkilerimizi iliklerine dek zehirleyen, soysuzlaştıran hep o boşluğun gizlediği acı gerçekliktir. Her insanımızla birlikte kadınınızın da değil yalnız **yaşantısını**, bütünü ile **insanlığını**, hele bütünüyle mutluluğunu kankıranlaştıran en ağır karmaşık ufunetlerimiz⁵: Kadın-Erkek Sınıflaşmasının yarattığı **Kölelik** durumundan ve tutumundan ve psikolojisinden kaynak alır.

O nedenle, öteki **Modern Çağ** Sosyal Sınıflaşması ve **Ortaçağ** kalıntısı Sosyal Sınıf ilişki ve çelişkisi konusundan önce, büsbütün ayrı ve ayrıcalı bir önceliği, kadın konusuna veremezlik edemeyiz. Çünkü **Kadın-Erkek Sınıflaşması**: bir vuruşta, milletimizin yarısını hem sömürge mahkûm sınıf, ezilip soyulan **alt sınıf** durumuna sokuyor, hem Topluma ve İnsanlığa **yabancılaştırıp** yitiriyor, yok ediyor.

24 Ekim 1965 günü Türkiye'nin 31 milyon 391 bin 207 nüfusu sayıldı. Bunun 15 milyon 445 bin 439 kişisi, **kadın** adlı Toplumca her şeyi örtbas edilen **Alt mahkûm sınıf** insanımızdır... Yarısı yadlaşmış, altlaşmış, var iken yok edilmiş bir milletten hayır gelir mi?

Dün olduğu gibi, bugün de Türkiye'nin bütün ekonomik, sosyal, politik, kültürel vb... problemlerini daha doğmadan boğan,

⁵ Ufunet: Herhangi bir maddenin çürümesi sonucu ortaya çıkan pis koku, çürük kokusu; İltihap; Sıkıntı veren manevî ağırlık; Çıban veya yaranın çürüyüp fena kokması; İrin, cerahat. (y.n.)

bütün insancıl ilişkilerini son derece yozlaştıran, soysuzlaştıran birinci sakatlığımız burada toplanıyor. **Ana-Kadın**'ın Tarih ve **Toplum dışı** bırakılmasından doğan dilsiz trajedi, dönüp dolaşıyor, Türkiye'nin, total eşekle bile Kervana katılamayan **Uygarcılıkdışı** kalış dramına karıyor. Onu kavramadıkça hiçbir sosyal meselemizde ayık gezemiyoruz.

İster Modern **İşçi-İşveren** ilişkilerimiz olsun, ister Ortaçağcıl **Tefeci-Bezirgân** ve Köylülük ilişkilerimiz olsun, bütün sosyal yapımızın özünde: **Kadın-Erkek sınıflaşmamız** yüzünden içinden çıkılmaz duruma düşmüşüzdür. Hepsinden korkunç yanı ise, bu düşüklüğümüz ve çarpıklığımızın gübresi içine boylu boyumuzca yatıp problemin dehşetini bir türlü milletçe kavrayamamışımızdır. Bir yol da onu kavrayamadık mı: **“Yak çubuğunu keyfine bak”** esrarkeşliği içinde, Amerikan zencisinin isyanı kadar olsun toptan mahkûm köleliğimizden silkinememiştir.

Olimpiyatlara **“erkek”** koçlardan baş **“pehlivanlar”** süreriz. Uluslararası: Bilim, Teknik, Kültür, Toplum, Politika vb... yaratıcılığında **“dokunulmaz”** paryalık durumumuza boyun eğeriz. Ve düştüğümüz uçurumu biraz daha derinleştirmek isterce, gene kadını biraz daha köleleştirmekle dinlendirmeye çabalarız. Çünkü madde moral yükünü kadına çullandırmakta bir **“üstün erkeklik”** şanı sayarız. Erkekler arası her haltı, her kaltabanlığı⁶ si neye çekmekten sıkılmayız. “Bizbize”yiz, **“erkek erkeğe”** ne utanacak? Acısı nasıl olsa elsiz, dilsiz, belsiz kadından çıkarılmayacak mı?

Tarlamızda, İşyerimizde, Evimizde, Okulumuzda, Kışlamızda, Devletimizde, Kültürümüzde hatta Dinimizde ve İnsanlığımızda bütün sonuçlu ülkücülüklerimizi yarım, piç bırakıp çürüten, bozan baş illetimiz orada koygunlaşır [yoğunlaşır]: **Kadın-Erkek** ilişkilerimiz, bir **Sosyal Sınıf** çelişkisi kertesinde ortalığımızı kasıp kavurarak katmerlenir.

Bizde **cinsiyet** savaşının **Sınıflar** savaşı kılığında çıbanlaş-

⁶ Kaltaban: Namussuz; Şarlatan, yalancı, hileci. (y.n.)

ması, kadın-erkek her insanımızı bilinçlice yiğit sosyal düşünce ve davranışta yaya bırakır. Bu gerçekliği göze batırmak için, Türkiye'nin başlıca iki hareketli çağından yapılacak birer basit kesitle örnekleyelim.

Gericiliğin Kadını Sömürüşü

Türkiye'de olanlar, belki Dünyanın hiçbir yerinde demeyelim isterseniz ama, pek az yerinde görülür. Halkı sömürüp ezen **gerici** sınıflar, ezip soydukları **alt** sınıfları her yerde aldatarak yönetirler. Ama, hiçbir yerde bu aldatış, bizdeki kadar hep en utanmazca ve hayvanca gerekçelerle **Kadın** öne sürülerek yapılmaz.

Türkiye'de, alt sınıfların herhangi bağımsız bir düşünce ve davranışı daha ilk adımını atmaya görsün... Gericiler o saat, Kadının saçlarını ellerine dolayıp, halkın karşısına, daha doğrusu vicdanına, ruhuna kazık gibi dikilirler. Çalışan insanımızın ruhça, maddece sömürülmekten kurtulmaya doğru yönelmeyi denemesini felce uğratmak için kadını zehir gibi kullanırlar. Sömürenler, Dünyanın hiçbir yerinde gericiliklerini **mahkûm kadın sınıfı**'nın durumu ile maskeleyerek bizdeki kadar utanmazca ve hinoğluhince **Kadın** adlı ırz ve namus demagojisinden en namussuzca yararlanmayı beceremezler.

Örnek mi aradınız? Tümenle, her gün, her yerimizi sarmış türlü türlü örnekler sonsuzdur. O alçak demagojinin Tarih sayfalarına geçmiş bir klasik ve bulantı veren, kusturucu açık biçimini "**Hürriyet Devrimi**" çevresinde buluruz. Egemen Üst Gericici Sınıflar -bugün Sosyalizm için yaptıkları gibi- "**Hürriyet Nedir?**" diye soranlara, sistemlice şu tanımlamayı yapmışlardır:

"-Hürriyet, herkesin karısını birbirine peşkeş çekme serbestliğidir! Koca, akşam işinden evine gelip şapkasını kaptığına bakarken, orada başka bir erkek şapkası görürse, zamparayı içerde kadınla başbaşa bırakmak üzere, ken-

di şapkasını başına geçirir ve kapıdan dışarıya geldiği gibi çıkıp gider!”

Gerici demagoji Abdülhamit istibdadı zamanı **Meşrutiyet** için, Meşrutiyet zamanı **Hürriyet** için, Cumhuriyet zamanı **Demokrasi** için, en sonra **Sosyalizm** için bıkmadan, usanmadan yalnız bu temayı işlemiştir. Geniş halk yığınları içine hep o “**Avrat elden gidiyor!**” fobisini umacılaştırmıştır.

“Volkan”lı Derviş

Meşrutiyet’in ilk yılı soyguncu gericilik “**Derviş**” kılığına girmiştir. Yarı kaçık, yarıdan aşırı pompa ile şişirilerek şımartılmış “**Derviş Vahdeti**” adlı birisi ansızın türer. Şimdi camii duvarına siyen [işeyen] benzeri itler gibi, ele alınmayacak her satırı birkaç kez satılmış bir paçavra kağıdı **Gazete** çıkarmaya girişir: “**Volkan!**”. Artık “**Hürriyet**” var ya... kim engel olabilir meczup derviş adama?

Derviş Vahdetî kimdir?

Soran bile çıkmaz. Türkiye’nin **Sermaye** Ortaçağı dün Tefeci-Bezîrgân ve Komprador, bugün Finans-Kapital ve Tefeci-Bezîrgân her geriliğe yatkın, bulanık suda balık avlayıcıdır. Her zamanki gibi, güvendiği **kökü** dışarıda iken, **kazığı** içeride halkın bağrında burgulanan sinsi bir zorbalıktır. Onun halkı intihar keşi yapmak ve öylece kendi alçakça soygun arabasına afyon yutturulmuş beygirler gibi bağlamak için kullandığı **esrar-haşiş: İrtica**’dır, gericiliktir.

Gericilikte en başarılı aygıt tipi, binbir Saltanat soysuzluğu günlerinde İslamlığın Hulefâ-i Râşidîn geleneğini çamura boğmakta parayla, çıkarla uzman yetiştirilmiş “**sofu**” görünüşlü yobaz softa, sözümlü ona “**Din adamı**”dır. İslamlık 14 yüzyıllık Tarih ötesinde kurulmamış mıdır? Muhammed Dini, kendi çağı için yeryüzünün en devrimci, en **ihtilalci** hareketidir. Ama Tarihin önüne geçilmez çarkları altında ezilerek **geri** kaldığı için, her **İstibdat**, hele **Finans-Kapital Zorbalığı**, İslamlığı bir “**Gericilik**” mekanizması gibi gösterip kullanmayı pek becerir. Ve Müslüman

kılığı sayılan Softa ve Derviş biçimliler, “**Gericiliğin**” anadan doğma sözcüsü ve yetkilisi durumuna kolayca getirilebilirler.

Derviş Vahdetî, öylesi softalardandır. İslamlığın kutsal **ihtilalciliği** ile en ufak ilişki bilmez. Tam tersine, Müslümanlığın Hulefâ-i Râşidîn çağında bırakılmış bütün devrimci prensiplerini ve geleneklerini tersine çevirmenin usta demagogudur. Muhammed’in ruhaniyetini derebeyvari karşıdevrimciliğe alet eden uluslararası Finans-Kapitalin sistemlice yetiştirilmiş kurnaz uşağıdır.

Finans-Kapital, o seçme provokatör ajanlık rolünü iyi becerebilmesi için, Derviş Vahdetî itini, Türkiye fukarası biçiminde, kendinden geçmiş, deli deryalı bir baldırı çıplak maskesi altında ortaya atar. Tıpkı “**Said-i Nursî**” gibi, Vahdetî’nin başına bir “**Şih**”lık yuları takıp gezdirir.

“**Nur**” saçan bir ahir zaman Peygamberi çalımında “**seçim**” bölgelerinde “oy davarları” içine son sistem, son model Amerikan arabasıyla kapılıp koyverilen “**Şeyh Said-i Nursî**” gibi, Derviş Vahdetî de, Din, Ahlâk, Tanrı adına ağzından “**Volkan**”lar saçar. İyüzünü bilmeyen herkes, onu görünce, Devlet otoritelerine metelik vermeyen Kıyamet alameti bir Evliya ile karşılaşıldığını sanıp ürperir!

Açlık Anıları

Derviş Vahdetî, kendi elyazısı ile kendisini zamanın Hakan’ına (Abdülhamit’e) şöyle tanıtır:

“Babam, pabuççu esnafından, Kıbrıslı Mahmut Ağa. Babam bütün gün çalışır. Ufak bir evcikte, hepimiz yorgan altında kışın titrerdik. Bir sıcak çorba bile içemezdik.”

Ve bu açlıktan nefesi kokmuş, müflis esnaf tohumu zibidi, Osmanlı İmparatorluğu’nun astığı astık, kestiği kestik yetkiler yaşamış son müstebiti “**Kızıl Sultan**”a, kökünü anlatır anlatmaz, arsız arsız sırtarak, senli benli soruyor:

“- Gördün mü hayat nedir?”

İşte Finans-Kapitalin sömürgeci eli böylesi aç köpeklerin üstünde duruyor. O kursağı **“kışın sıcak bir çorba”** hasreti çeken zavallı **küçükburjuva** bile değil, onun süprütülüğe [çöplüğe atılmış] döküntüsü kadar, **fakir** Türkiye Halkını uygulandıracak, can evinden vurmayı bilecek başka kim bulunabilir?

Ondan daha aşağılık, daha ezik, bitik, soyuk, yenik, çaresiz yarıömürge paryası olamaz. Batı kapitalizminin en kahredici rekabetiyle Şark topraklarını doldurduğu acıklı, satılık esnaf yoksulluğunun eşantyonudur Vahdetî.

Sömürge yaşantısının kaynar katran kazanı içinden fişkırmış aç Vahdetî ne yapacaktır?

Arttırmanın üstünde kalmak için bütün çökkün Küçükburjuva yavruları gibi, çıktığı kabuğu inkâr etmekten başka çıkar yol bulamayacaktır.

Esnaflığı inkârın yolu: çirak olmaktansa, okula gitmektir. Vahdetî **“Harika Çocuk”**tur. 4 yaşında okula başlar. Başlar da ne okur Osmanlı sömürgesinde?

Emperyalizmin her sömürge bol bol açtırdığı **“Kur’an Kursları”**nda Kelam-ı Kadim okur. Vahdetî, 6 yaşında Kur’an-ı Kerim’i hatmeder. (Bir yol baştanbaşa okur.) Vahdetî, 14 yaşında Kur’an’ı ezberlemiş, **“Hafız olmuştur”** bile...

İngiliz Intelligence’ına İt Seçiş

Kıbrıs, İngiliz Emperyalizminin Hint yolunu gözetleyen batmaz zırhlısı. İngiliz casus teşkilatı, Intelligence Service, el altından devşirme arayıp koltuğu altında yetiştirir. Finans-Kapitalin çöplüğünde geçindirilip kullanılacak köksüz, yoluk insandan bol ne vardır? Emperyalizm o tümen tümen baldırı çıplak başıbozuklar içinden, böyle en **“Harika”** olanlarını ayırt eder.

Seçtiklerini, kendi özel tezgâhından geçirerek, her utanç duvarının ötesine aşırmanın yolunu yordamını parayla bulur. Kışın ana, baba, beş altı kardeş tek yorganın altında titreşmiş Vahdetî

için, İngiliz ajanlığı: “**Devlet Kuşu**”nun başına konmasıdır. Vahdetî, İngiliz aslanının gölgesi altında, habezan⁷ çevresine ve sarılmış Ulu Hakan’a nasıl etki yapacağını öğrenmiştir. Gördüğü ve sürdüğü saltanatı övünerek şöyle açıklamaktan çekinmez:

“**Kraliçe adına verilen balolarda, redingotla, eldivenli bir adam olarak görüldüm**” der.

Daha ne söylesin? Artık “ufak evceğiz” zindanının kabuğu kırılmış, Vahdetî’ye Emperyalist sarayların kapıları açılmıştır. Çünkü, İngiliz Intelligence Service’i ona: “**Yürü, ya kulum!**” demiştir. Yoksulluk Cehenneminden, Balolar Cennetine Redingotlu eldivenle giren Vahdetî, ajanlık stajını çabuk bitirir. Ansızın Kıbrıs’tan kalkar (kaldırılır) İstanbul’a gelir (getirilir).

“**Binbir kocadan kızıoğlan kız olarak dul kalmış**” İstanbul’da, önce İngiliz memurluğu yaparak, Intelligence uzmanlığını bütünlük. Oradan, besbelli (bugünkü “**Amerikan Dostu**” gibi) “**İngiliz Muhibbi**” geçinenlerin görünmez elleriyle, hiç basmaksız (Gökten İngiliz Intelligence zembili ile) Türkiye Intelligence’ı (**Hafiye Örgütü**) içine indirilir, yahut çıkarılır. Zamanın İçişleri Bakanı Memduh Paşa’ya kapılanır. Bir yandan -işsizler Türkiye’sinde başka adam kalmamış gibi- **Göçmenler Komisyonu**’na memur edilir. (İmparatorluğun haşır neşir oluş zembeklerini izler.) Öte yandan -softa kıtlığına kıran girmişçe- Paşa’nın yalısına Vahdetî “**imam**” yapılır. (Bütün gizli servislerin subaşını keser.)

İtin İngiliz Yapısı Kahramanlığı

Yetmez. Herifçioğlunun gözü İngiliz Finans-Kapitalinin özüdür. Türkiye gibi geri ülkenin İçişleri Bakanı da kaç para eder?

Vahdetî “**Letafetmeâb Kraliçe Hazretlerinin ajanıdır**”. Görevi Saraya, Ulu Hakan’a sızmaştır. Namaz kıldırıldığı Memduh Paşa’yı Abdülhamit’e jurnaller!

⁷ Habezan: İşsiz, başıboş, serseri. (y.n.)

Ama Paşa'nın şanlı hafiyeleri de uyumuyorlar. Vahdetî'yi jurnalı ile elense ederler. Ajan Diyarbekir'e sürülür...

Şimdi ne oldu İngiliz casusu?

Müstebit Padişah Abdülhamit'in zalim idaresine karşı, tıpkı **Hürriyet** fedailerini gibi kafa tutmuş, de ki Meşrutiyet ihtilalcisi Kahraman! Vahdetî "mağdur". Gaddarlığı yapan Hamit'in baş-hafiyesi Paşa...

Kahramanlık bitmez. Vahdetî "**Bektaşî Babası**" kılığında girip sırta kadem (gizliliğe ayak) basar. Ve bu sahte kıyafet, ajan Vahdetî'ye ondan sonraki rollerinin damgasını vurur: bir madalya gibi göğsünde taşıyacağı, herkesi hele cahil halkı aldatmakta kullanacağı "**Dervişlik**" payesini bağışlar.

Arada yakayı ele verir. Çok sürmez, "**Hürriyet**" güneşi, Abdülhamid'in "**Meşrutiyet**"i ikinci kez ilân etmesiyle doğar. O zaman, Vahdetî Derviş, değme "**İstibdat Düşmanları**" gibi, göğsünü kabartarak, zulme kurban gitmiş son sistem kahraman pozunda kollarını sallayarak İstanbul'a döner.

Böylesi bir adamın **bedeni** muayene edilmiş midir? Bilmiyoruz. Yaptıklarıyla açıklanan bütün **ruhu**: herhangi Galata genel-evinde etini parayla satan "**Kötü kadın**"dan farklı mıdır?

Galata orospucuğu hiç değilse utanır. Göze çarpmamaya çalışır. "**Derviş**" abasını uydurarak sırtına geçiren Vahdetî'nin utanabilmesi için, belki Intelligence Service'ten emir alması bile yetmez.

Neden utanmaz?

Çünkü nüfus kütüğünde "**Erkek**" yazılıdır. Türkiye'mizin **üstün cinsiyet sınıfı**'ndandır. Ülke böyle imtiyazlı doğmuş "**Erkek**"lerle doludur. Onların bütün "**Namus**"ları belden yukarıya çıkamaz. Belden aşağıdaki "**Namus**" ise yalnız kadınlarda yoklanır. Utanılacak ne var ki? Elle gelen düğün bayram. Madem "**Erkek**"iz: bir şeycikten utanmayız.

Kadın olsaydı, Vahdetî'yi gören yüzüne tükürürdü. Vahdetî "**Erkek**" sayıldığı için, Politika sahnemizde "**mutlak çoğunlu-**

ğu teşkil” eden nice benzerleri gibi, göbek atmaya fırlayıverdi. Türkiye, Hürriyetle iktidara çıkan Komprador vurgunu yüzünden, İrticanın mumla arandığı, gericiğin afili afili kol gezdiği, sözde din çengiliği ile göbek attığı ortamın en elverişli çağlarından birisini daha yaşamaktadır.

“**Meşrutiyet**” tragedyasında da “**Hürriyet**”, gene “**Kadın**” kılığına sokulduğu için, şimdiki “**Özgürlük**” gibi, parayı verenin rahat rahat ırzına geçebildiği bir komedyaya çevrilmişti. Hâlâ Çekoslovakya’da bile özlemi çekilen “**Özgürlük**” adına gericiğin bütün gerizleri uluorta sokağa boşaltılıyordu.

“**Hürriyet**” Zamparalığı

O zaman Türkiye, her kapitalistin bir parça et kopardığı bir ikvanodon.⁸ Bulgaristan, Bosna-Hersek, Girit, İmparatorluğun Hıristiyan kesiminden cımbızla çekilerek ayrılıyor. “**Vatan**” görevli **Ordu** kimin eline geçecek?

“**Alaylı**” denilen okuma yazma bilmeyip, beş vakit namazında “**Padişahım Çok Yaşa!**” dedikçe terfi eden Subayları gericilik ele almış. “**Mektepli**” diye bıyık altından üstlerine tükürülen ülkücü genç Subaylar ister istemez “**devrimci**”leşmiş.

Binbir Emperyalist casusu, öyle bir ortamı kaçırır mı?

Ülkenin her yanı ve her katı, yıllar yılı yetiştirilip subaşlarına yerleştirilmiş “**Muhip**” (dost) adlı yabancı ajanlarıyla dolu. O sayısı ve saygısı çok yerli ajanlar, hafiyeler, “**Hürriyet**”le birlikte Türkiye’yi büsbütün dizginsiz bir tumarhane çarpıntısı içine sokmuşlardır. Türkiye ne denli çok zıplayıp kanarsa, Kumpanya (Şirket) ve Komprador kasalarına o denli çok altın akar, toprak parçaları kolay aşındırılır.

O anacık babacık günlerinde “**Türkiye yığımları**” ne âlem dedirler?

Halk, sözde Devrim’den hiç mi hiç, bir zerre [bile] yararlan-

⁸ İkvanodon: Bir dinozor türü. (y.n.)

mamıştır. Umutlanıp kıpırdayan körpe İşçi Sınıfı, en hayvanca baskılarla ezilip susturulmuştur. Aldatılan susmuş, tiksinişmiş, küsmüş yığınlar önünde Meşrutiyet özgürlüğü: davul zurnalı bir karnaval alayı gibi gelmiş geçmiştir. Çalışan fakir fukara insanlarımızın ne madde yaşantılarında, ne ruh evrenlerinde en ufak bir olumlu değişiklik izine “**müsaade**” edilmemiştir.

“**Yaşasın Hürriyet**”. Kimmiş o?

“**Adalet**”, “**Müsavet**”, “**Uhuvvet**” gibi hep Arapça dışı anlamlı bir “**kadın**” sembolü. Demek kadınlar sokağa mı dökülecek?..

Dehşet!

Sonraları, Efendi-Ağa’larımızın “**komünist**” diyeceklerine yakıştıracakları “**Avrat**” hikâyesi: bütün “**Mektepli**” Subaylara, devrimci gençlere sıvanacaktır. “**Hürriyet**”, kafes ardındaki karnını sokağa çıkarıp, rast geldiğine teslim etmektir. Koca, yorgun argın akşam evine döndü mü: kapının ardına bakacak. Orada yabancı bir **fes** (“Şapka İnkılâbı”ndan sonra fes: “**Şapka**” olacak-tır.) görür görmez, kendi fesini tepesine bastırıp gerisin geri!.. “**Hürriyet**”, (tıpkı şimdiki “**Gomonizlik**” için yayıldığı gibi) hemen “aile”nin kaldırılarak, bütün kadınların bütün erkeklerle alabildiğine düşüp kalkma **serbestliği**’dir.

Kim mi yutar bu martavali?

Türkiye erkeklerinin yüzde 99’u. “**Hürriyet**”in bir tek harfini görse mertek sanan o “**erkek**”lerin hepsi “**Fâsik-ı mahrum**”durlar:¹⁰ Hepsinin içinde, gördüğü “**Karı**”nın ardına balta olmak şeytanı yatar. “**Hürriyet**” herkesin “**istediğini yapması**” olunca, elinden başka hiçbir türlü gelmeyen fukaranın zamparalıktan başka yapacak ne “özgürlüğü” kalır?.. Hepsi “Hürriyetçi... Gomoniz”... Vurun gomonize, vurun hürriyetçiye!

⁹ Adalet, Müsavat (Eşitlik), Uhuvvet (Kardeşlik): Fransız Burjuva Devrimi’nin şiarları. Arapçada isimler eril, dişil olurlar. Bu üç isim de dişil sözcüklerdir. (y.n.)

¹⁰ Fâsik-ı mahrum: Günah işlemeye hazır olduğu halde bir fırsatını bulamayan. (y.n.)

O “**Hürriyet havası**” içinde Batılı casusların kafalarını değil, baş ve şahadet parmaklarını azıcık oynatmaları yeter. Hele mad-di manevi mastürbasyonla imanı gevremiş Medrese kubbesi al-tındaki “**Talebe-i Ulûm**” (Bilimlerin Öğrencileri) fesleriyle, sa-rıklarıyla göz önüne getirilsinler. Geçim ve kafa yapıları fodlacı-lıktan¹¹ öteye geçememiş “Hoca”larıyla birlikte, yarı Arapça, ya-rı Türkçe hangi “**bid’at**” (icat) üzerine ahkâm kesip, istenilen fetvaları yağdırmazlar?

Artık, Türkiye’nin geri ve kör politika harmanında dilediğin hergeleliği dörtlüğe koşturabilmenin yolu ne olabilir? Tek tuta-mağı evdeki “**Namahrem**”i (haram edilmemiş: Karısı) kalmış züğürt takımını ayaklandırmak mı istiyorsun? O son tutamağına dokun. Yüzde yüz etkili, biricik araç ne olabilir?..

Kadın!

Ekmeğe-Avrata Oruç: Sömürge Afyonu

Türkiye’nin Bâbil artığı geniş **ayaktakımı**: “düşük” esnaf ve köylü döküntüleri Başkent kaldırımlarını sonsuz yoksullukları ile doldururlar. Hepsi de, eğer bir “**ufak izbecik**” bulurlarsa, ay-nı “Yorgan altında titreşerek kışın sıcak çorba dahi içemezler”. Batı Uygarlığının, makineden çıkmış malların uyuşturucu reka-beti ile aşındırıp köklerinden yolduğu o kalabalıklar, rast geldik-lerinin boğazına sarılacak durumdadırlar.

Ne var ki, **kendi başlarına**, kendi kurtuluşları için tek adım atamazlar. Önlerine modern İşçi Sınıfı çıkıp balta girmemiş Be-zirgân ormanında yolu açmadıkça; o sakar yığınlar, miskin ille-tine tutkun inmelilerdir. Toplum probleminde dünya batsa kılla-

¹¹ Fodla: Yassı pide şeklinde, kepekli undan yapılan bir çeşit ekmek. İmaretler-de yapılan fodlalardan; Medreseye yeni giren öğrenciye bir tam fodla, hücre sa-hibi olursa 2 tane verilirdi. Herhangi bir vakıftan barınma imkânı olanlar 3-4 fodlaya kadar hak sahibi olabilirdi. Fodlayla geçinen anlamında fodlacı sö-zü kullanılırdı. Kelime mecazi olarak, sırtını devlete dayamış, hazır yiyici an-lamına gelir. (y.n.)

rını kıpırdatmaktan çekinirler. Ama önlerine bir “**Avrat**” (Kadın) meselesi atın. Bak onu anlarlar. Ve hepsi birden “**şahlanır**”lar!

17 Ekim günü, Fatih Camii’nde Kör Ali ve İsmail Hakkı adında iki **Hoca**, isyan bayrağını çektikleri gün, hangi parolayla yola çıktılar?

Önce “**kutsal sıfat**” takınmalılar. Dokunulmaz kalmanın maskesi odur. Sanki “**Din**” elde ve cepte duran bir elle tutulacak “**nesne**” imiş gibi haykırdılar:

“- Ey Ümmet’i Muhammet!.. **Din elden gidiyor!**”

Halk, bu kerte soyut parolalara kulak kabartmakla kalır. “**Di-nin**” nasıl elden gittiğine **somut** örnek bekler.

Din, elden niçin gidiyormuş?

Yobaz, iki yüzü kesen iki sebep öne sürer:

1- “**Sokaklarda alenen oruç yiyorlar!**”

Yani mesele “**Oruç tutmamak**” değil, “**Sokakta alenen** (açık seçik) **oruç yemek**” suç. Bugün DP’yi imrendiren AP far-masonlarının “**Maneviyat**” spekülatoörlüğü (vurgunculuğu) baş-ka türlü kahramanlık mı?

Bütün Taşra kasabalarında “**alenen**” (herkes önünde) oruç tutturma kampanyası için, göze görünmez bir Hacıağa sıkıyöne-tim zılgıtı estiriyorlar. Orucu yeme değil: git evinde ye. Açlar se-ni görmesin... İşin içyüzü “**oruç**” değil, “**Açlar**” gibi görünmek!

Kör Ali Hoca da, İsmail Hakkı Hoca da o kaygıdalar: “**Ale-nen**”, “**Sokakta**” yenmesin oruç. Yoksa, kendileri oruçlu mu? Softa sesleri aç açına böyle sıtma görmemiş tonda zor çıkar. Bu ikiyüzlülüğü Halkımız da epey sezecek denli “**arif**” (anlayışlı)dır. Maksat Allah’ı değil, kulu aldatmak. Aç fukara önünde aç dur: git evinde gizlice ne halt yersen ye! Orası pek iyi bilindiği için, kara yığının bamteline basacak asıl isyan gerekçe-si hemen ardından şöyle bayraklaştırılır:

2- “**Kadınlar, yüzleri açık geziyorlar!**”

İşte buna, kursağı “sıcak çorba” görmemiş bütün yorganlı

baldırı çıplaklarımız hiç dayanamazlar. Konu, “Avrat” diye alt mahkûm tuttıkları düşman “sınıf”: Kadın-insandır. O dişî köle nasıl olur da gözünü yerden kaldırıp yüzünü açabilir? Ekmeğe de, Avrata da oruç “alenen” bozulamaz.

Kadına karşı, Efendilerden önce ve erkence erkek köleler çevik davranıp bir yağlı: “**Aferin!**” kazanmalıdırlar. Avrat kısmının, hep “eksik etek”i uzatılmalı, iflahı kesilmelidir. Yalnız bu Yaradan’a sığınık savaşlarında köleler efendilerinden teşvik görürler, Namaz safında imişçe kadına vuruşta Efendileriyle birleşik cephe kurarlar.

Allah, Allah!.. Öyle kör dövüşüne girene ne mutlu: bütün Üst-Soyguncularla çıkabilecek Sınıflar Savaşı, beygirin nalı altında kalır. Tüm çalışan erkekler, gönülleriyle solda sıfıra düşüp, ülkeyi uşaklıktan köleliğe iterler. Ve “**Elden gidiyor**” denilen “**Din**”, tam İngiliz-Fransız-Amerikan-Alman vb... gâvurcuklarının istedikleri gibi sömürge afyonunun macununa döner.

Sosyal Patlayıcı Madde Kadın

Bizde gerici yobazlık, niçin **Kadın**’dan daha elverişli geri tepen silah bulamaz?

Esnaf-Köylü halk Dükkânın-Pazarın, Tarlanın-Toprağın **Kölesi**’dir. Ama, evde ailede Kadının “**Efendisi**”dir. Alt sınıf ve tabakaların erkeği: dışarıda: pazardan, ağadan, beyden yediği dağın acısını, aile yuvasına dönünce karısına attığı dayakla çıkarır. Başka çıkar yol bulamamış bilinçsiz yaratığın yaşamaya dayanması bu çelişkiyle dengelenir. Bir lokma ekmek pahasına ezilip soyulan özellikle her köylü ve her esnaf, genellikle her züğürt çalışkan halk: evde, kırdan, mahallede çoluk çocuğunu, hele “avratı” soyup ezmekle, en sancılı iç kompleksine ilaç arar.

Böyle bir Ekonomi ve Toplum ortamında: “**Din elden gidiyor!**” çığığının anlam dayanağı: “**Kadın elden gidiyor!**” demek olur. Yoksa, hele Sümerlerden beri soysuzlaşmış Doğu’da, Sokrates’lerden beri homoseksüelliği: “**Eflâtûnî Aşk** [Platonik

Aşk]” diye ölküleştirmiş bulunan Kadın düşmanı softalıklar, **Medrese** ve **Tekke** köşelerinde en yıpratıcı cümbüşlerin esrar-keşi iken, normal **“Kadın Aşkı”** uğruna hiç isyan çıkarır mı?

Ondan başka, egemen sınıflar hayvancıl içgüdüleri ile sezmiş ve gelenekleştirmişlerdir ki, Kadın: **“Cinsel İçgüdü”** demektir. Cinsel içgüdü kadar sosyal patlayıcı madde ise güç bulunur. **Par-ya** erkekleri, istediğiniz denli aç bırakın, kırbaçlayın, tahkir edin: **“Alnyazısı”**, **“Mukadderat”** böyleymiş bilirlen. En gaddarca eziyet, angarya, işkence çeşitlerine boyun eğlerler. Olan biten haksızlıklar, aykırılıklar önünde en uyanıkları:

“- Aklımız eriyor, gücümüz yetmiyor!” katlanışına cankurtaran simidi imişçe sarılırlar.

Gel, en kara cahil ve en beyinsiz erkeği, uçkuru, peşkiri yanından azıcık gıdıklayın: o saat, gözlerini dört açacak, ilk fırsatta **“şahlanacak”**, umulmaz **“aslanlıklar”**la orman kanununca kükreyecektir... Kadın, her batağa gömülü ayaktakımı erkeği, bir anda, itilip boğulduğu yerin dibinden göklere doğru çıkartıp, fırlatır.

Gerici Yobazlığın, Ekonomi-Politiği Marks'tan, Derinlikler Psikolojisini Freud'dan öğrenmeye ihtiyacı yoktur. 7 bin yıllık egemen sosyal sınıflar denemesi, anadan doğma kadın düşmanlığı eğilimini beslemeye yetmiş artmıştır. Modern derebeyliğin en azgın gericiliğine yaslanan Finans-Kapital, o eğilimi son keredede içil (sinik: kelbî) metotlarla sömürür. Bütün beden ve ruh kültürü alanlarına (Sinema, Spor başta olmak üzere, Edebiyata, Güzelsanata, Romana, Şiire) her gün tonlarla **pornografi** (açık saçık uçkur öyküsü) yağdırır.

Şu en koyu **“mutaassıp** [bağnaz]” Müslüman geçinen bizim Babîlî sağcı gazetelerine göz atıla. Muhammed'in Ayetleriyle Amerikalı ve yerli kancıkların asma yapraksız kalçaları yan yana, yarış haline sokulmuştur. Sapıkların şehvet cinayetleriyle ayıcıların çıplak güreş serüvenleri, evliyaların kerametlerinden daha önemle kabartılıdır. Çünkü, Pornografi ve baldır bacak gösterisi, Antika gericiliğin de Modern gericiliğin de Kadın

düşmanlığını tersine çevirip daha ince yollardan sergilemesi ve aşılmasıdır.

Onun için, K r Ali Hoca'ların, Yıldız Sarayı'na dek kıskırtıp sürükledikleri kalabalık **“yüzü açık kadın”** düşmanlığı ortamını hazırlamıştı:

“Birkaç gün sonra, Beşiktaş'ta Todori adındaki Rum Bah vana kaçan bir Müslüman kadın yüzünden olaylar  ıktı. Karakola götürülen Todori için Halk ayaklandı. Bah vanı polislin elinden alarak linç etti.” (Süleyman Kani İrtem-Osman Selim Kocahanoğlu, 31 Mart İsyanı ve Hareket Ordusu, Abdülhamit'in Selanik Sürgünü)

Bugün ne görüyoruz?

Amerikan Filosuyla gelen Con “Todori”ler, **“Komünizmle Mücadele”** Dernekleri ve **“İmam Hatip Okulluları”** tarafından tekbir getire getire kanat altına alınarak savunuluyor. **G vur'cukların** Beyoğlu'nda **Müslüman** kadınlarıyla rahat rahat eşleşebilmeleri için Babi li'de çıkan buram buram baldır bacaklı **“Mukaddesat ı”** H r Basın, **Solculuğa** karşı **“Cihat”** açıyor. Amerikalılara ve uşaklarına **“Yuh!”**  eken Teknik  niversitelilere Toplum Polisi yatakhane penceresinden baş aşağı atıp  ld r yor.

Amaç?

Gene: **“Din elden gidiyor!”**, **“Namus elden gidiyor!”** parolaları altında saklanıyor. Sonra, Amerikan **Tuslog** binasında bir otomobilin yakılışı üzerine, bir provokatör bahane edilerek  ğrenci Yurduna baskın yapılıyor: **“Bar karlıları!”** diye tahkir edilerek yataklarından kaldırılan Türk ve Müslüman kızların kadınlık organlarına sokulan kanlı coplarla  v n l yor. Ne Allah'tan korkuluyor, ne Peygamber'den utanılıyor.

Bütün cinayetler, baldırı çıplak bilinçsiz cahil yığınları, şehrin açık y zly kadını bahanesiyle geriye doğru teptirip Tefeci-Bezirgân Haciağalarının kucağına d ş rtmek.  arşaf zindanına sokulamayan kadınların namuslarına kuşku kondurarak erkeği

kadına karşı kışkırtmak. Gericiliği ilericiliğe karşı daha saldırgan ve utanmaz kılmakta şehvet azgınlığına itelemek...

Nereden kalksak, düz veya ters yanıyla “**Dişi**” elemandan daha yararlı gericilik silahı bulunamıyor. Kara yığınları her zaman kolayca kışkırtıp, körü körüne coşturan en sosyal patlayıcı madde kadın oluyor.

Kadına Hücüm-İlericiliğe Saldırı

31 Mart olayını kışkırtan **Volkan** gazetesinin paçavra düşünce yazılarını bir daha okuyalım. Orada hep, açıkça, hatta azgınca işlenen tek gericilik tezi: **Kadın**'dır. 24 Ocak 1909 günü **Volkan**'ın Şehabettin imzalı satırları şöyle sıralanıyor:

“Bugün, Avrupa’da birçokları DİNSİZLİKLERİNİ ilan ediyorlar. Bunun içindir ki KADINLARININ birçoğu çıplak denecek şekilde umumî yerlerde geziyorlar.” (Majüskülleyen Hikmet Kıvılcımlı)

Gericı yobazın, görmediği, hele hiç anlamadığı “**Avrupa**”ya dudak büküşü “**DİN**” perdesi altında “**KADIN**”dan geçiyor. Avrupa **kapitalizmi** büyük sanayi kurmuş. O mekanizmayla gelip Türkiye’yi sömürgeleştirerek parçalıyor. Onlar olağan, önemsiz şeyler... Madem Avrupa **Kadını** herkesin ortasında çarşafsız geziyor: Yaşasın kadına burnunun ucunu göstertmeyen Avrat kölesi gericiliğimiz... Var olsun başımızdaki Kızıl Sultan müstebit-hürriyetçi Abdülhamit Han!..

Aynı “**Volkan**”ın kurucusu, İngiliz balolarında Intelligence madamlarının elini öpmüş Derviş Vahdetî, **Tiyatro**’nun” “**Ah-lâk**”ımızı nasıl bozduğu üzerinde dururken şöyle diyor:

“Bir İslam kadını ile bir Avrupalı madamı göz önüne getirsek görürüz ki, birisi çarşıda-pazarda açık saçık, elinde bastonla gezer. Birisi başından tırnağına kadar örtünmüş, ya komşusunu, yahut akrabasından birisini bile görmekten bezir. Biri sokak süpürgesi, biri ev kadını.”

Bunu kim yazıyor?

Çarşıda “açık saçık”, “pazarda bastonlu” gezdiğine göre “sokak süpürgesi” olması gereken “İngiliz Kraliçesi”nin Der- viş Vahdetî’si!

Gerici Doğuda zalim üst sınıfların tükenmez isyan kıskırtıcı konuları kadın olur. Vahdetî’nin yazdığı günlerde “Avrupalı ma- damlar” denize fistolu paçaları topuklarına dek inmiş pijama- mayolarla giriyorlardı. Batıdan gelecek her **ileri** düşünce ve dav- ranışı baltalamakla görevli gerici ajanlar, Avrupalı kadını “**çıp- lak denecek şekilde**” göstermekle, her ileri adımı, halkın gözü- ne bir **namussuzluk** gibi sokmaya çalışıyorlardı. Bu tutucu role en elverişli tipler, casusluklarını derviş ve hoca maskesi altında gizliyorlardı.

O gündüz külahlı, gece silahlı kişiler, Milli Mücadele yılları- nın Molla casusları gibi, zanaatlarını ve çevrelerini iyi tanıyor- lardı. Türkiye’nin ezilip soyulan züğürt yığınlarını, ateşe düş- müş akrep gibi, kendi kuyruğu ile kendini zehirleyip öldürmeye götürmenin en sınanmış yolu: **Kadına karşı** saldırı kıskırtmak- tı. Sömürülen erkek, altında ezdiği “yumuşak” cinsiyeti biraz da- ha yıldırmak uğruna kolayca kabadayılaşır ve ayaklanırdı. Gü- dücü egemen sınıflar o şaşkın saldırıları, ağızlarını kulaklarına vardırıran sırtışlarla alkışlıyorlardı.

“Kadın da erkek kadar insandır” mı?

Onu söylediğiniz gün, Türkiye’nin bütün erkekleri, bir mer- kezden kumanda almışça tek cepheli olurlar, katır katır direnir- lerdir. Bu erkeklerden hiçbirisi -en homoseksüelleri bile- anasız dünyaya gelinemeyeceğini, kız kardeşsiz, eşsiz, kadınsız yaşan- madığını bilirlerdi. Ancak: “Kadın da sokakta gezebilir, ister bastonla ister pantolonla... Size ne oluyor?” diyemezsiniz. Yedi- sinden yetmişine erkek cinsiyeti daha kundakta iken o çalımla eğitilmişti.

Başkent’in ortasında, Toplum Polisinin göz göre göre, öğren- ci kızın pantolonu içine avucunu sokup, ayıp yerini, bağırtınca- ya dek koparıp kahkaha atması, tek bir soysuzun sadizmi, yahut

satılık bir amirin emri ile nedenlenemez. Bir Kıbrıslı kızın: “**Yunan saldırganlarında bu canavarlığı görmedik**” diyen gözlemi yalan değildir.

“**İslamlık**” ve “**Namus**” o mudur?

Muhammed’in ilk Gazvelerinde, kadınlar da erkekler gibi, savaşa katılırlardı. Kadının insan eşitliği önünde, Hacıağasından, Marabasına, Beyinden Yanaşma Çeri-Çobanına dek Türkiye’nin bütün bıyıklı manyakları, namuslarına dokunulmuşça, kasıla kasıla kararırılar. Kadını insan sayana karşı silahlı silahsız birleşmeye kalkışırlar...

Neden?

Kadın Düşmanlığının Ekonomik Temeli

O “neden?” üzerinde ne denli basarak durulsa azdır. Kadın altlığının, **sömürülüşünün**, ezilişinin kökü, Toplumumuzun **Üretim geriliğinden** kaynak alır. Onun için durum sanıldığından daha korkunç ve kahredicidir. Ekonomik temele dayanan sosyal ve psikolojik baskı, büsbütün dayanılmaz ölçülere varır.

En karanlık “**ayaktakımı**” her gün, ağasından, efendisinden, beyinden 24 saat çalışmasına karşılık yalnız hak yiyicilik, hakaret ve işkence görür. O durumun yarattığı aşağılık kompleksi ile patlayacak kertede dolar, şişer. Çatlamadan yaşayabilmek için, evindeki cariyeye, **parayla satın aldığı** dişi köleye işkence yapabilmenin boşalışlarına sık sık başvurur. En mazlum erkeğimiz, hiç değilse eline geçmiş savunçsuz kadına zulüm yapmakla, kendi yürekler acısı sancılarını bastırmaya özenir. Bir dişi insana, haklı haksız “**Saldırı Hürriyeti ve Hakkı**” elinden alınırsa, başka bütün **insanlık hakları ve hürriyetleri** yok oluvermiş gibi gelir ona.

Gerçi Bâbil çağından arta kalmış Tefeci-Bezirgân Hacıağa, Kasaba Eşraf ve Âyânı, Firavun-Nemrut stilinde “Asilzade” adlı kapalı soyu çürümüşler, elbet kadın düşmanlığının en kör ve onmaz sadizmiyle kaşarlanmışlardır. Ancak, kadının alt görülüp

eziliş ve soyuluşu yalnız gericilerin, turalakların, asalakların gelenekçil anlayışlarında çöreklenip kalmaz. Antika Tarihin başımıza bela ettiği “**Karakoncolos**”ların¹² “**Ölü ruhları**”ndan tutulsun, en erkekliğini yitirmiş Modern Kapitalistimize dek; en kara cahil kızıl züğürt köylüden, en yüksek kültürlü aydına dek, herkes, Toplumumuzun o önlenemez eğilimi ve ağır baskısı altında yamyassıdır.

Kadına karşı şartsız kayıtsız bütün erkeklerimiz: maddeleri yazılmamış, ama herkesçe ezbere bilinen ve her gün saksığan gevezeliği ile tekerlenen bir “Anayasa”nın adsız fedaileri olarak sözbirliği ve işbirliği etmişlerdir. Kadın düşmanlığı, kimi sosyal sınıf ve zümrelerimizde canavarca ağır, kimisinde daha yeğnikçe veya cilalica görünebilir. Toplumumuzun her sosyal sınıf, tabaka, zümre, grup ve kişilerinde **Kadın**: ilk fırsatta gözünden vurulup, uçtuğu göklerden çamurlu er avcı ayaklarının altına yarahalı düşürülmekle övünülen bir avdır...

Niçin?

Çünkü, o azgın erkek sadizmini besleyen kök, ekonomik geriliğimizin tabulaştırılmış derinliklerinden benliğimize fıskırıp dal budak salmıştır. Bırakalım Tefeci-Bezirgân Hacıağanın kadın getto’su dilsiz cehennem harem dairesini. Bırakalım kozmopolit burjuva züppeliğinin boynuz tokuşturan salon flörtlü **metres** ticaretiyle kadını süslü kir paçavrası durumuna sokuşunu. En aşağı kul kölenin, evinde, tarlasında tepe tepe sömürüp ezdiği, etini ve ruhunu cımbızla didiklediği bir dişi kulu, ev kölesi, cariyesi vardır. Geri üretim topğrafında başka türlü de olamaz.

Sözde en “**modern**” burjuva üretiminin zina çocuğu olan gecekondulu varoşları nedir?

Ekonomi bakımından: resmen kanunlarla **emlak sahipliğine** her imtiyazı bağışlayan sermayenin, el altından, gizli gizli, illegal yollarla toprak iradını tırtıklama, çalışanları bir de o yoldan

¹² Karakoncolos (Yunanca): 1- Çocukları korkutmak için sözü edilen gerçek dışı bir yaratık, umacı, hayalet. 2- Mecazi anlamı: Çok çirkin kimse. (y.n.)

hırsızlığa ortak edip haraca bağlama oyunudur.

Bu oyunda erkek işçi, sahte belgelerle **“Mülk sahibi”** olmak sevdasından bunalır. Arada, emeğiyle, sağlığıyla, insanlığıyla, haysiyetiyle kurban edilen varlık: **İşçi Kadın**’dır. Çalışan şehir kadınının kaç türlü soyguna, ezgiye, bunalıma uğratıldığını burada saymaya kalkışmayalım. Bitiremeyiz.

Ötede, en “komünist”inden, en faşistine dek bütün **“aydınlarımız”** toptan **“Köylücü”** geçinirler. Hiç değilse yılda bir öğün, iş veya politika tezgâhlamak üzere İstanbul’dan Ankara’ya yahut felekten gam alıp sefa sürmek için Ankara’dan İstanbul’a gidip gelmeyenlerimiz pek azdır. Kör değilsek, yollarda hep neyi gördüğümüzü görmezlikten gelemeyiz. Kesici ayaz yahut yakıcı güneş günleri, kara toprakta bunaltıcı toz, boğucu bataklık içinde uğraşanlar kimlerdir?

Elde çapa, orak, gelberi, kıyasıya çalışan insanların inanılmaz büyük çoğunluğu her zaman kadınlardır.

Kadınların yanında, sözüm yabana **“Erkek”** olarak bir tek saksı boyunda bir çocuk varsa, ona karşılık ağır tarla işini köle katlanışı ile göğüslemiş sekiz on **kadın** sıralanmıştır. O nazar boncuğu **“Erkek tohumu”** tarlada çalışmakla değil, dışı köleleri gözetmekle görevli gibidir... Nüfus istatistiklerinde sayıca kadınlara eşit bulunan erkekleri merak eder misiniz?

Bindiğiniz araç bir köy içerisinden geçerse, bütün yiğitleri kahveye kümeleşmiş bulursunuz. **“Eksik etek avratlar”** (Avrat: gözle görülmesi suç sayılan, demektir.) açık yerlerde toprakla güreşirler. O cennetle müjdelenmiş **“üstün cinsiyet”** yaratıkları: bir yanda ağır aksak söyleşir, iskemle sefası sürerlerken, **“Avratta göz açtırmayacak”** politika demagogilerini geviş getirirler.

Köy erkeği hiç mi çalışmaz ve ezilmez?

Anası ağlar. Ne var ki, bütün o kır ve kahve kabadayılarının hepsi kafa dengidirler. Kadın cinsiyetine yukardan, delici, zehirli oklarla bakarlar. Soluk aldırılmamacasına baskı yaparlar. Avratın insanlık hakkını sıfır saymakta en doğal işbirliği ve oybirliği

içinde bulunurlar.

Her köy erkeği, üstteki Kasaba Tefeci-Bezirgânının **toprak esiridir**. Ama, tarlasında ve evinde boğaz tokluğuna Avrat-Köleler çalıştırıp ezer. O yüzden, Tefeci-Bezirgân politika ufunetine bütün sapıklığıyla oy vermeyi boynunun borcu bilir.

Kadına hak ve hürriyet mi?

Ya çariksız köylü kimi kendi yerine nöbete çıkarıp köle olarak çalıştıracak?

Türkiye **“Köylü memlekettir”**. Ne şüphe? “Şehir” adını taşıyan bucaklarda köy üretimi ve köylü psikolojisi **“ağırlığını”** bastırmıştır. Nereden gelirse gelsin, her ileri adımın karşısına gerici: **“Namus”** meselesi yaptığı kadın avcılığı ile çıkar ve halkın oylarını sırf o demagojiyle dahi çatır çatır koparıp alır. Hacıağanın emekçi halka bilir bilmez kabul ettirdiği **“Namus”** sözcüğü: Kadının ev kölesi, toprakbent, tarla paryası durumundan ebediyen kurtulamayıp kuralına takılmış bir uçkur etiketidir.

Onun için, geri üretim şartları tümüyle kalkmadıkça: kadının kurtuluşundan söz etmek gibi, serbest oylarla “Hür Seçim”den konu açmak da, kadınlı erkekli bütün insanlarla düpedüz alay etmek olur.

Kadın “Hiç”in Hep Oluşu

Türkiye’de kadın cinsiyetinin neredeyse Antika çağlar artığı bir **“Alt Sömürülen Sosyal Sınıf”** oluşu gerçekliğinden hangi ekonomik-sosyal sonuçlar çıkar?

Antika Tarihteki kölelerin durumu ile Modern Tarihteki kadınların durumu arasında ana çizgisiyle benzerlik vardır.

Antika Tarihin köleleri: hiçbir zaman **Bilinçli Bir Sosyal Sınıf** olarak herhangi tutarlı bir **Sosyal Devrim**’i başaramamışlardır. Marks’ın pek güzel söylediği gibi, bir alt sınıf: **“Eğer devrimci değilse, hiçbir şey değildir.”** O bakımdan koca tarih boyu, **Sosyal Devrim** bilincine ve davranışına eremeyen **Köle** sınıfı, bir büyük **“Hiç”** olup gitmiş sayılabilir.

Doğrudan doğruya **Köle** sınıfının **kendisi**, Efendi sınıfını kaldırıp, başka bir düzen kuramamış ve tutunduramamıştır. Irak lafundialarında çalışan köle **Karmitlar** Devleti bile, sosyal tutarlı bir çözüm getiremediği için çelişkileri azarak çöküp gitmiştir. Efendilere isyan eden köleler, iktidara geçer geçmez, kendileri efendi kesilmekten kurtulamamışlardır. O zaman, Anadolu içlerimize pusmuş kötümserlik felsefesi: “**Gelen gideni aratır**” deyimini gerçeklik kertesine çıkartmıştır.

Ancak, Devrimci olmayan alt sınıfın hiç oluşu gerçekliği, belirli bir uygarlık çerçevesi içinde mutlak gerçektir. Medeniyetlerin birinden ötekine geçilirken, her atlayışta görüldüğü gibi, diyalektik **inkârlar** ve **inkârların inkârları** kaçınılmaz bir başka gerçeklik olur. Belirli Medeniyet içinde Sosyal Devrimci olmayan alt sınıf, yalnız kendisini değil, bütünüyle Toplumu, Medeniyeti de hiçe indirir. Bir Medeniyetten ötekine **sıçrayış** basamağında, olayların önüne geçilmez diyalektikliği o “**hiç**”liği “**hep**” yapmaktan geri kalmamıştır.

Antika Tarihte köleliğin kendi sosyal sınıfı ile birlikte Medeniyeti de “**Yok**” edişi sırf olumsuz bir olay değildir. Kölelik yok olurken, kendi Medeniyet biçimini yok etmekle ve yok ettiği için, gelecek yeni bir medeniyetin doğuşunu hazırlar: Barbar akınlarıyla bir **Tarihçil Devrim** doğması için tabanı olgunlaştırır.

Köle isyanlarının kör gücü, karanlık davranışı, her türlü **Sosyal Devrim** olanaklarını yok etmiştir. Ama, **Sosyal** Devrimin yerine geçen **Tarihçil** Devrimin olanaklarını **var** etmiştir. Köleliğin sessiz ve dilsiz direnişi, en sonunda, **Çürümüş** toplumun üzerine **gürbüz** Barbar akınlarını mıknaş gibi çekmiştir.

Demek, Tarihin en **olumsuz güçleri** bile, eğer gerçekten **güç** ve **olumsuz** iseler, yani olumsuzluk bir gerçek olay ise, er geç ve ister istemez bir **olumluluğa** sıçrayabilirler. Kadının Modern toplumdaki “**Hiç**”liği, tıpkı Antika toplumdaki Köleliğin “**Hiç**”liğine benzer. Kadın, madem sosyal çelişkinin “**Hiç**”e indirdiği gerçekliktir, bu “**Hiç**”liğin diyalektik tepkisi önüne ge-

çilmez bir güç olmaktan geri kalmaz. Kadını, erkekler tahakkümü ve saltanatı istediği denli **“Hiçe”** saysın, onun kritik **“Hepliğe”** varan momentleri toplumda kaçınılmaz olabilir.

O tepki, bütün yasak edilmiş güçler gibi, yeraltında, gizli, sağır, derinden derine işleyen bir güçtür.” (Hikmet Kıvılcımlı, Kadın Sosyal Sınıfımız.)

Ayrım III

Kadın ve Devrim

Kadın ve Devrim

Kadınlar, her sınıflı toplumda olduğu gibi burjuva toplumunda da iki kat veya çifte sömürüye tabi tutuldukları (uğratıldıkları) için, içinde yaşadıkları düzene karşı erkeklere oranla daha fazla kin ve öfke duyarlar. Daha hırslı ve daha tepkilidirler. Ama bu öfke, kin ve tepkilerini bilinçsiz oldukları ölçüde nereye yönelteceklerini bilemezler. Yani kendilerine acı veren köleliklerinin kaynağını (tüm sorunlarının kapitalizmden kaynaklandığını) bilemezler. Ama bilinçlendikçe çağımızın tek tutarlı teorisi olan Marksist-Leninist teori ile kafadan silahlandıkları anda çok iyi sınıf savaşı olurlar.

Bunun ilk kanıtı, ilk Proleter Devriminde, **1871 Paris Komünü**'nde ortaya çıkmıştır. Komün'ün kuruluşunda ve yıkılışında (Komün'ü savunmak için) Parisli proleter kadınlar en az erkekler kadar yiğitçe, cesurca savaşmışlardır. Hatta olaylara tanık olan bir burjuva temsilcisine göre kadınlar erkeklere göre daha cesur ve daha başarılı bir savaş vermişlerdir. Bu burjuva temsilcisi: **“Parisli Komüncüler sırf kadınlardan ibaret olsaydı, ne müthiş bir şey olurdu.”** demekten kendini alamamıştır.

Dünyanın ilk başarılı proleter devriminde kadınların oynadığı rol Parisli kadın komüncülerin oynadığı rolden daha önemsiz değildir. Bu gerçekliği, o devrimi yöneten partinin lideri **Lenin Usta** şu şekilde dile getirir:

“Bu gerçektir, çok mükemmel bir şeydir. Petrograd’da, burada, diğer şehirlerde ve sanayi merkezlerinde proleter kadınlar, devrim boyunca istenilen yere mükemmel biçimde geldiler. Kadınlar olmasaydı kazanamazdık, zor bile olsa. Bu benim görüşüm. Ne kadar yüreklilik gösterdiler ve hâlâ ne kadar yürekliler! Ne kadar ıstırap ve sıkıntı çekiyorlar bir düşünün. Ama dayanıyorlar, çünkü Sovyetler’i savunmak, özgürlük ve komünizm istiyorlar. Evet, bizim işçi kadınlarımız mükemmel sınıf savaşçılarımızdır. Hayran olmaya ve sevmeye değerler. Genel olarak, Petrograd’daki “Anayasacı Demokratlar”ın kadınlarının bile, bizimle savaşırken, şu alçak militan Kadetler’den daha fazla yüreklilik gösterdiklerini kabul etmek gerekir.

“Partimizde güvenilir, akıllı ve çalışkan kadınlarımızın olduğu gerçektir. Bu kadınlar Sovyetler’de, Yürütme Komiteleri’nde, Halk İşçileri’nde ve her türden halk bürolarında önemli görevlerde bulunurlar. Bu kadınlardan çoğu, Parti’de, işçilerin ve köylülerin arasında ya da Kızıl Ordu’da gece gündüz çalışırlar. Bu bizim için çok büyük değerdir. Bu kadınların kapasitesinin ve toplum için yaptıkları çalışmanın büyük değerinin delili olduğundan, bütün dünyadaki kadınlar için önemlidir. İlk proletarya diktatörlüğü, gerçekten kadınların tam sosyal eşitliğine giden yolu hazırlıyor. Proletarya diktatörlüğü, haksızlığın köklerini, kadın edebiyatının cilt cilt kitaplarından daha çok söküyor. Bununla birlikte, bütün bunlara rağmen hâlâ bir Uluslararası Komünist Kadınlar Hareketimiz yok, gecikmeden böyle bir harekete sahip olmalıyız. Böyle bir hareket olmadan, Enternasyonal’imizin çalışması ve partileri eksik kalır ve asla tamamlanamayacaktır.”¹³

Kadınlar, sonraki proleter devrimlerde de gösterdikleri cesaret ve enerjiyle erkeklerden geride kalmadıklarını ve kalmayacaklarını kanıtlamışlardır. Öyleyse biz devrimcilere düşen görev, yarımız olan kadının devrim saflarında yer almasını sağlamaktır.

¹³ Lenin, Clara Zetkin’le Kadın Sorunu Üzerine Bir Görüşme, Kadınların Kurtuluşu, s. 126-127.

Unutmayalım ki, proletarya yalnızca erkeklerden ibaret değildir. Kadınlar ve erkeklerden oluşmaktadır. Bu nedenle kadın proleterlerin yer almadığı bir devrim hareketi başarıya ulaşamaz. Kıvılcımlı; **“yarımız olan kadını ön safta görmek”** gerektiğini belirtir **Vatan Partisi Programı**’nda.

Demek ki, devrimimizin başarıya ulaşabilmesi için kadınların devrim saflarında tabii ki devrimci partide de yer almasını sağlamak zorundayız. Lenin Usta’nın işaret ettiği gibi, kadınlar hareketimize katılmazsa başaramayız.

Devrim sırasında, sosyalizmin inşası döneminde de kadınların devlet yönetimine en aktif katılımını sağlamak zorundayız. Bu sağlanamazsa proletarya diktatörlüğü eksik kalır. Sosyalizm sağlıklı bir şekilde kurulamaz. Sosyalist üretim sağlam bir biçimde örgütlenemez.

Lenin Usta, Uluslararası Komünist Kadınlar Örgütü olmadan, “Enternasyonal”imizin çalışması ve partileri eksik kalır” diyordu yukarıda. Hayat Lenin’in ne denli haklı olduğunu göstermiştir.

Lenin Usta yine şöyle der bu konuda:

“Komünist kadınların enerjisi, bağlılığı ve isteği, illegal ve yarı-legal dönemlerdeki yüreklilikleri ve akıllılıkları, çalışmamızın gelişmesine çok ümit veriyor. Bunlar, yığınların üzerinde ve eylemlerde başarı kazanmak için Parti’nin genişlemesine ve gücünün artmasına yararlı olabilir.”¹⁴

Lenin, bütün ülkelerin komünist partilerinin kitleler içinde yaygınlaştırılmasının ve güçlerini arttırmalarının koşulu olarak komünist kadınları saflarında bulunduran, saflarına çekebilen partiler güçlerini artırır, kitleler içinde yaygınlaşır, onların güvenini ve saygısını kazanır, diyor.

Kadınların kurtuluşu İşçi Sınıfının kurtuluşundan ayrı değildir, dedik. Bu tartışılmaz bir durum.

Peki ama kapitalist düzende kadınlarla ilgili hiç isteğimiz olmayacak mı? Ve devrimciler bu tür istekler için mücadele etme-

¹⁴ Lenin, agy, s. 128.

li midir?

Bu soruların yanıtını yine Lenin Usta'dan dinleyelim:

“(...) Proletaryanın diktatörlüğünü, yanımızda milyonlarca kadın olmadan yürütemeyiz. Ne de komünist yapıya onlarsız girişebiliriz. Onlara ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız. Bu yolu bulmak için çalışmalı ve araştırmalıyız.

“Bundan dolayı, kadınların yararına istekler ileri sürmemiz tamamen doğrudur. Bu, ne minimum programdır ne de Sosyal-Demokrat anlamda yani İkinci Enternasyonal'in havasında bir reform programıdır. Bu, burjuvaziye inandığımızı ve burjuva devletinin sonsuza dek ya da uzun bir zaman süreceğini göstermez. Ne de kadın yığınlarını reformlarla pasifize etme ve onları devrimci mücadele yolundan saptırmak için bir girişimdir. Hilekârlığın hiçbir çeşidiyle de ilgisi yoktur. Bizim isteklerimiz, burjuva sisteminde zayıf ve temel haklarından mahrum kadınların katlanmak zorunda kaldıkları acil ihtiyaç ve rezil alçaltmalardan çıkardığımız pratik çözümlerden başka bir şey değildir. Bu ihtiyaçlardan ve kadının ezilmesinden haberdar olduğumuzdan, erkeklerin imtiyazlı durumlarını bildiğimizden ve işçi kadını, işçinin karısını, köylü kadını, küçük adamın karısını ve birçok açıdan mülk sahibi sınıfların kadını bile ezen ve harap eden her şeyden nefret ettiğimizden -evet nefret ettiğimizden- ve ortadan kaldırmak istediğimizden dolayı gösteri yapıyoruz. Burjuva toplumundan kadınlar için istediğimiz haklar ve sosyal ölçüler, kadınların durumunu ve çıkarlarını anladığımızı ve bunları proletarya diktatörlüğünde dikte alacağımızı kanıtlar. Doğaldır ki uyuşturucu ve himayeci reformistler gibi değil. Asla! Ama kadınları, ekonominin ve ideolojik üstyapının yeniden kurulmasında eşit olarak yer almaları için çağırın devrimciler olarak.”¹⁵

Lenin Usta böyle bir mücadelenin kadınları saflarımıza kazandıracağını söyler ve şöyle der:

¹⁵ Lenin, agy, s. 145-146.

“(…) Bu mücadele bizi, kendilerini erkeğin üstünlüğü, patronların gücü ve bütün olarak burjuva toplumu tarafından sömürülmüş, köleleştirilmiş ve ezilmiş hisseden kadın yığınların güvencesi yapar. Herkes tarafından ihanet edilen ve terk edilen işçi kadınlar, bizimle birlikte savaşmaları gerektiğini kavrarlar. Kadınların hakları için mücadelenin, aynı zamanda temel amacımızla -yani iktidarı ele geçirmek ve proletarya diktatörlüğünü kurmak- birleştirilmesi gerektiğini benim açıkça söylemem ya da sana açıkça söylemem gerekli mi? Bu, şu anda bizim en önemli ilkimizdir ve öyle olmakta devam edecektir. Bu açıktır, hem de kesin olarak. Bu bir tek istek üzerinde ısrar eder, hatta bu isteği Eriha'nın borazanları¹⁶ gibi bile açıklasak, yine de geniş işçi kadın yığınları, iktidar için mücadele etmeye karşı konmaz biçimde çekildiklerini hissetmeyeceklerdir. Hayır, bin kere hayır! İstedığımızı, işçi kadınların acıları, ihtiyaçları ve arzularıyla birlikte kadın yığınlarının kafalarında politik olarak birleştirmeliyiz. Proleter diktatörlüğünün kendileri için ne anlama geldiğini -hem kanuni, hem de pratik olarak, ailede, devlette ve toplumda erkeklerle tamamen eşit haklar- ve aynı zamanda burjuvazinin iktidarının ortadan kaldırılmasını da anlattığını herkes bilmelidir.”¹⁷

¹⁶ Eriha'nın borazanları: (Eriha: Filistin'de Batı Şeria'da antik bir kent.) Tevrat'a göre, Eriha kenti İsrailoğullarının kuşatmasında şöyle bir akıbete uğrar: İsraili yedi kâhin şehrin etrafında dolanarak borazanların çalarlar. Boru sesini işiten İsraili Halk daha yüksek sesle bağırdı. Kentin surları çöktü. Herkes bulunduğu yerden dosdoğru kente girdi. Böylece kenti ele geçirdiler. (Tevrat, Yeşu.6: 20) (y.n.)

¹⁷ Lenin, agy, s. 147-148.

Feminizm Bir Burjuva Akımıdır

Feminizm, bildiğimiz gibi, kapitalist düzen sınırları içinde kadın haklarının bütünüyle elde edileceğini savunan bir eğilimdir. Feminizm, sosyal düzenden şikâyetçi olmaz, onun değiştirilmesini önermez. Daha açığı sorunu bir siyasi düzen sorunu olarak görmez. Tersine feminizm, her düzende kadınların haksızlığa uğradığını, yaşanan toplumsal sistemin kapitalizm ya da sosyalizm olmasının bir farklılık oluşturmadığını ileri sürer. Feminizmi bu biçimde açık açık savunanlar emperyalist metropol-lerin feminist örgütler veya hareketleridir. Örneğin Amerikan feminist hareketi, sosyalizme karşıdır. Kadın haklarının kapitalist düzen sınırları içinde “kazanılabileceğini” ileri sürerler. Bu görüşlerini hiç gizleme gereği duymazlar. O nedenden de tekelci burjuvazinin saygısını ve hoşgörüsünü kazanırlar. Bildiğimiz gibi Parabalaları kendi sömürü düzenlerini hedef almayan hareketlere hoşgörülerini esirgemezler.

Bizdeki feminist hareketler ise, feminizmi bu saf biçimiyle savunmaya cesaret edemezler. Çünkü, bizim gibi geri ülkelerde halk, yerli-yabancı Finans-Kapitalistler çetesinin insafsız vurgun ve sömürüsü altında inlemektedir. Bir lokma ekmek ve bir parça iş bulabilmek için çırpınmaktadır. Bu durumdaki insanların, saf ya da karışık biçimiyle savunulan feminizme ilgi duymayacağı besbellidir. O nedenle bizdeki feministler, kendilerini “Marksist Feminist” veya “Sosyalist Feminist” gibi adlarla nitelemek zo-

runda kalmışlardır.

Feminizm bir burjuva akımı olduğu için Sosyalizm ile Marksizm ile yan yana gelmez, getirilemez. Getirilirse “sosyalist kapitalist” gibi bir şey söylenmiş olur bu da ne dediğini bilmektir.

Bazı akımlar, Kadın Sorunu’nu “Ulusal Sorun”a benzetmektedirler. Buradan hareketle de, Kadın Sorunu’nun Marksist hareket ya da proletarya hareketi dışında, ona bağlı olmadan tartışılabileceğini ileri sürmektedirler. Burada önemli bir hata yapılmaktadır. Ulusal Sorun, özü itibarıyla demokratik bir sorundur. Yani ulusal talep sosyalist değil demokratik bir taleptir. Çözümü de demokratik devrimin görevleri arasındadır. Sosyalist devrim ulusal sorunu elbette ki çözer. Ama Ulusal Sorun’un çözümü için sosyalist devrimi beklemenin zorunluluğu yoktur. Çünkü demokratik devrim de ulusal sorunu çözer. Başka türlü söylersek, ulusal sorun burjuva düzeninin sınırları içinde çözülebilir. Kadın Sorunu ise özü itibarıyla sosyalist bir sorundur. Kesin çözümü sosyalist devrimin görevleri arasındadır. Lenin’in yukarıda çok açık bir dille belirttiği gibi, kapitalizm var olduğu sürece, kadın zevk veren bir araç olarak, çocuk doğuran bir araç olarak ve mutfak işlerine bakan bir hizmetçi olarak para karşılığında mal gibi alınabilecektir ve satılabilecektir. Ücretli kölelik sisteminin (kapitalizmin) aç, yoksul, işsiz bıraktığı milyarlarca insan olduğu sürece fahişelik de kaçınılmazca var olacaktır. Fahişelik ise kadının köleleştirilmesinin en açık ve en acıklı biçimlerinden biridir.

Sonra, kadınla erkek arasındaki birlikteliklerin biricik ahlâki biçimi olan aşka dayanan birliktelikler, ücretli köleliğin hüküm sürdüğü toplumlarda yok denecek kadar az görülmektedir. Aşka dayanan birliktelikler tabii ki aynı zamanda insana yakışan, insancıl olan birlikteliklerdir. İnsanlara layık olan birlikteliklerdir. O nedenle ahlâkidir.

İçinde yaşadığımız kapitalist toplumda ise kadın erkek ilişkileri salt çıkar ilişkilerine indirgenmiştir. Evlilikleri oluşturan

harç salt maddî çıkarlardır. O nedenden de insanlar doyumsuzdur dolayısıyla da mutsuzdur.

Bu sömürü düzeninde, korkunç, dayanılmaz bir yoksulluğa itilmiş milyonlarca aile bulunmaktadır. Bu ailelerin kadınları sofralarına bir dilim ekmek daha fazla koyabilmek için, çocuklarına bir şişe süt içirebilmek için çok düşük bir ücret karşılığında çalışmaya razı olmaktadırlar. Bu da kadının ezilmesinin, sömürülmesinin, aşağılanmasının önemli biçimlerinden biridir. Ve tüm bu ezgi biçimleri kapitalist düzen var olduğu sürece varlığını korumaya devam edecektir.

Ve bu düzende (insanın insanı sömürmesine dayanan düzenlerde) ekonomiye erkekler egemendir. Ekonomik güç erkeklerin elindedir. Bu nedenle de bu düzende, genel olarak kadınlara düşen rol; yatak odasıyla mutfak arasındaki köleliktir. Ev işleri tek düzendir, her gün aynı işlerin yeniden yapılması gerekmektedir. Bu tekrar tekrar yapılan bıkırtıcı işler daha önce de söylediğimiz gibi kadının kültürel, siyasi gelişimini engeller. Kadını alıklaştırır, otomatlaştırır. Dünyasını küçücük hale getirir. Evin dışındaki dünyayla ilgisini yitirmesine yol açar. Yani kadının insancıl gelişimini engeller.

Tüm bu nedenlerden kapitalist düzende kadının kurtulması olası değildir. Bu düzenin sınırları içinde kadın haklarının bütünüyle elde edilebileceğini öneren feminizm de bir boş kuruntudur, aldatmacadır. İşçi Sınıfını olduğu gibi, kadınları da ve tüm insanlığı da kurtaracak olan biricik teori Marksizm-Leninizmdir.

Bu konuda yine Lenin Usta'ya kulak verelim:

“(...) erkeğe her şey için serbestlik izni, karısına da kölelik vermesiyle ve iğrenç derecedeki sahte cinsel ahlâk ve ilişkileriyle burjuva evliliğinin bozulmuşluğu, çürümüşlüğü ve pisliği, en iyi ve ruhsal bakımdan en aktif insanları azami derecede nefretle doldurur.

“Burjuva evliliğinin baskısı ve evlilik hakkındaki burjuva kanunu, günahı arttırır ve çelişkileri şiddetlendirir. Bu “kutsal” mülkiyetin baskısıdır. Bu, rüşvetçiliği, adiliği ve al-

çaklığı kutsallaştırır. “Saygıdeğer” burjuva toplumunun geleneksel ikiyüzlülüğünü ve diğer özelliklerini de ekler. İnsanlar, hâkim olan nefrete ve azgınlığa karşı isyan ederler. Güçlü ulusların mahvolduğu, eski güç ilişkilerinin parçalandığı ve bütün sosyal dünyanın sapmaya başladığı bir anda, bireyin duyguları hızlı bir değişikliğe katlanır. Zevk almanın farklı biçimlerine doğru harekete geçirici aşırı bir arzu, kolaylıkla karşı koyulmaz bir güç kazanır. Burjuva anlamdaki cinsiyet ve evlilik reformları, gerekli çözümleri getirememekte. Artık bu alanda proleter devriminden ayrılmayacak bir devrim yaklaşıyor.”¹⁸

Demek ki “Proleter Devrimi” kadın sorununun çözümlünü imkânsızlaştıran tüm engelleri ortadan kaldırarak, sorunun çözümlüne giden yolları açacaktır.

Proleter Devriminin yol göstericisi olan teori de bildiğimiz gibi Marksizm-Leninizmdir.

¹⁸ Lenin, Clara Zetkin ile “Kadın Sorunu Üzerine Bir Görüşmesi”nden, Kadınların Kurtuluşu, s. 136

“Herkesle Yapılan Cinsel İlişki Burjuvacadır”

Yukarıdaki cümle Lenin Usta’ya aittir ve olağanüstü doğrudur. Bu konudaki devrimci tutumu öğrenmek için yine Lenin’in Clara Zetkin’le yaptığı söyleşinin aşağıya aktarılan bölümünü okuyalım:

“Genç insanlara manastırvari nefsi, feragati ve iğrenç burjuva ahlâkının kutsallığını öğütlemekten daha sahte bir şey olamaz. Bununla birlikte, fiziksel anlamda hâlâ güçlü olarak hissedilen cinsiyet sorununun böyle bir zamanda genç insanların psikolojisinde bu kadar çok önem kazanması, hiç de iyi bir şey değildir. Sonuçlar ise ölümden başka bir şey değildir. Bunu yoldaş Liliana’ya sor. Çeşitli eğitimsel kurumlarda yaygın çalışmasından bir yığın deneyler edinmiş olması gerekir. Biliyorsun ki Yoldaş Liliana tam bir Komünisttir ve hiç hatası olmamıştır.

Gençlerin, cinsiyet sorununa karşı değişik tutumları, tabii ki “önemli”dir ve teoriye dayanır. Birçok kişi, bu tutuma “devrimci” ya da “komünist” der. Böyle olduğuna içtenlikle inanırlar. Ben yaşlı bir adamım ve bunu sevmiyorum. Belki de huysuz bir sofuyum, ama genç insanların -ve çoğunlukla ergin insanların da- bu “yeni seks hayatı” dedikleri şey bana açıkça burjuva gibi görünmesinden başka, eski burjuva umumhanelerin yayılması gibi geliyor. Bütün bunların, biz komünistlerin anladığı serbest aşkla hiçbir şekilde ilgisi yoktur. Komünist toplumda, cinsel arzunun tatmin edilme-

sinin ve aşk yapmak arzusunun, “bir bardak su içmek” kadar basit ve önemsiz olduğu hakkındaki meşhur teoriyi şüphesiz duymuşsundur. Bu “*bir bardak su teorisi*” üzerinde gençliğimizin bir kısmı aklını kaçırmış hem de tamamen aklını kaçırmış. Bu teori birçok genç erkek ve kız için kötü sonuçlar yaratmıştır. Bunun savunucuları “bir bardak su teorisi”nin Marksist bir teori olduğunu iddia ediyorlar. Toplumun ideolojik üstyapısındaki bütün olaylarına ve değişikliklerine, o toplumun ekonomik temelinden doğrudan ve yavaşça sonuç çıkaran Marksizmin hiçbir şeklini istemiyorum, çünkü şeyler bu kadar basit değildir. Frederich Engels, çok önceleri bunu, tarihi materyalizme göre belirtmişti.

“Meşhur “bir bardak su” teorisini antimarksist ve bundan da öte, antisosyal olarak kabul ediyorum. Cinsel hayatta, sadece doğanın vermiş olduğu şey değil, aynı zamanda kültürün yüksek ya da düşük düzeye gelmiş olması da rol oynar. Engels, “*Ailenin Kökeni*”nde ortak cinsel aşkın bireysel aşka doğru gelişmesinin ve böylece daha saflaşmasının nasıl önemli olduğunu belirtti. Cinsiyetler arasındaki ilişkiler, ekonomi ve psikolojik inceleme için özellikle seçilmiş fiziksel bir istek arasındaki karşılıklı bir etkinin basit bir ifadesi değildir. Bu ilişkilerdeki değişikliği, bir bütün olarak ideoloji ile olan bağından tecrit ederek, doğrudan toplumun ekonomik temeline bağlamaya niyet etmek Marksizm değil rasyonalizm olur. Şüphesiz ki aşırı arzu tatmin edilmelidir. Ama normal bir insan hendeğe yatıp, kirli sudan içer mi? Ya da kenarı bir yığın dudak tarafından yağlanmış bir bardaktan. Ama sosyal yön, her şeyden önemlidir. Su içmek gerçekten bireysel bir meseledir. Ama aşk yapmak iki kişinin işidir ve üçüncü bir kişi yani yeni bir hayat da büyük bir olasılıkla var olacaktır. Bu işin sosyal bir durumudur ve topluma bir görev yükler.

“Bir Komünist olarak benim, çarpıcı belirtisine yani “aşkın özgürlüğü”ne rağmen “bir bardak su” teorisine hiçbir yakınlığım yok. Ayrıca aşkın özgürlüğü ne bir roman ne de bir komünist fikirdir. Bu konunun, geçen yüzyılın ortalarında “kalbin özgürlüğü” olarak edebiyatta geliştiğini hatırla-

yacaksın. Burjuva uygulamasında ise tenin özgürlüğünde maddeleştii. Bugünkü kadar yetenekle de öğütlenmemiştii, yine de nasıl uygulandığına karar veremiyorum. Eleştirimin sofuluk doğurmasını istemem. Bu düşünceme en uzak olan şeydir. Komünizm çilekeşliği değil, her şeyden önce mükemmel bir aşk hayatından kaynaklanan yaşama zevkini ve gücünü getirmelidir. Bugün ise benim fikrime göre, cinsel hayatın elde edilen fazlalığı, ne zevk veriyor, ne de güç. Aksine bunları azaltıyor. Bu, devrim çağında çok kötüdür.

“Genç insanların özellikle zevke ve güce ihtiyaçları var. Mümkün olduğu kadar kolektif olarak öğrenme, çalışma ve araştırma yanında jimnastik, yüzme, uzun yürüyüş gibi sağlıklı sporlara, her çeşit fiziksel çalışmalara ve geniş bir zihinsel ilgi alanlarına da ihtiyaçları vardır. Bunlar, genç insanlara, seks sorunları ve birinin vücuduyla yaşama denen şey üzerindeki sonu gelmeyen konferans ve tartışmalardan çok daha yararlı olacaktır. *Mens sana in corpore sana*¹⁹. Ne münzevi, ne de Don Juan ol, ama Alman filistenii gibi ikisi arasında bir şey de olma. Genç yoldaş X’i biliyorsun. Mükemmel ve yüksek yetenekli bir delikanlıdır. Bütün bunlara rağmen, korkarım ki hiçbir şey olamayacak. Gönül işlerinin ardı arkası kesilmiyor. Bu gönül işii, politik mücadele ve devrim için hiç de iyi değildir. Gönül işlerini politikayla karıştıran kadınların ya da uçkuruna düşkün ve kendini her genç kadına kaptıran erkeklerin güvenilir ve dayanıklı olduklarını temin edemeyeceğim. Hayır, hayır bu devrimle birlikte yürümez.”

“Lenin ayağa fırlayıp, elleriyle masaya vurdu ve odada bir aşağı bir yukarı yürüdü.

“Devrim, yığınlar ve bireyler tarafından bütün soğukkanlılığın toplanmasını ve düzenlenmesini ister. Devrim, d’Annunzio’nun düşmüş dişi ve erkek kahramanları arasında görülen yaygın aşırılığa varan koşulları hoş görmez. Cinsel meselelerde herkesle yapılan ilişki burjuvacadır. Bozulmanın belirtisidir. Proletarya yükselen bir sınıftır. Proletar-

¹⁹ Mens sana in corpore sana: Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur. (y.n.)

yanın kendisini sersemleştirmek ya da harekete geçirmek için sarhoşluğa, yani ne cinsel gevşekliğin ne de alkolün sarhoşluğuna ihtiyacı vardır. Proletarya, kapitalizmin rezilliğini, iğrençliğini ve barbarlığını unutmamalıdır ve unutmayacaktır. Proletarya savaşmak için en güçlü ilhamını, sınıfsal durumundan ve komünist fikirden alır. Proletaryanın ihtiyacı olan berraklık, berraklık ve yine berraklıktır. Bundan dolayı, tekrar ediyorum, enerjinin hiçbir şekilde zayıflatılması, boşa harcanması ve dağımıklığı olmamalıdır. Kendi kendini denetleme ve disipline etmek kölelik değildir; tabii ki aşk işlerinde de kölelik sayılmaz.”²⁰

Görüldüğü gibi devrimciler, ciddi olmayan, günlük, gelgeç ve herkesle yapılan cinsel ilişkilere kesinlikle karşıdırlar. Ve bunların tümünü burjuvaca bulurlar. Zina türünden cinsel ilişkileri ise yoz ve iğrenç bulurlar. Bu tür ilişkiler de tabii ki burjuvacadır.

Devrimcilerin savundukları ilkeler şunlardır:

Öncelikle cinsiyetler arası ilişkiler maddi çıkar düşüncesinden (kaygısından) arınmış olmalıdır.

İlişkiyi sağlayan güç (ya da neden) aşk olmalıdır. Yani ilişki aşka dayanmalıdır. Cinsiyetler, birbirlerini herkesten çok sevmeli, istemelidirler. İlişki gelgeç değil, günlük değil, kalıcı ve ciddi olmalıdır. İlişki aşka dayanıyorsa, onun kalıcı ve ciddi olması kaçınılmazdır.

Bu ilkeler tarafından belirlenen ilişkiler proleter devrimci ah-lâka uygundur. İnsanlara yakışan ilişkilerdir.

Biz devrimciler işte bu tür ilişkileri savunuruz. Bizim sosyalist düzenimizde böyle ilişkilerin maddi ve manevi koşulları yaratılmış olacağından yaygınlaştırılabilir. Böylece insanların birbirlerine haz ve mutluluk vermeleri sağlanmış olacaktır.

Yukarıda anlattığımız prensipler çerçevesinde bir araya gelen kadın ve erkek, isterlerse bu ilişkilerini resmileştirebileceklerdir. Yani bir nikâh memuru ve şahitler huzurunda imza atarak birlik-

²⁰ Lenin, agy, s. 137-140.

teliklerini hukuki bir biçime dönüştürebileceklerdir.

Bu biçime bürünmüş birlikteliklere biz; Lenin Usta'nın deyişiyle **“aşka dayanan uygar evlilik”** deriz.

Tabîî aşka dayanan, maddi çıkar düşüncesinden arınmış birlikteliklerini resmi evlilikler biçimine dönüştürüp dönüştürmemek tamamen eşlerin bileceği bir şeydir. Biz buna karışmayız. Bu konuda bir ayırım yapmayız. Yeter ki ilişkiler, yukarıdaki andığımız prensipler üzerine kurulu olsun.

Kadının Kurtuluşunun Yolu Sosyalizmden Geçer

Bu konuya da Lenin'in sözleriyle girelim.

“(...) sorunun şu biçimde sorulması gerektiğini söyleriz; demokrasi çeşitli ülkelerde nasıl yerine getirilir? Bütün demokratik cumhuriyetlerde eşitliğin ilan edildiğini, ama medeni kanunlarda, kadınların aile içindeki durumlarını ve boşanmayı kapsayan, kadınların hakları üzerindeki kanunlarda, her adımda kadınlar için haksızlık ve kadınların alçaltılmalarını görürüz ve buna, özellikle ezilenler açısından demokrasinin ihlali deriz. Sovyet iktidarı, demokrasiyi en ileri ülkelerden bile daha büyük bir ölçüde yerine getirmiştir, çünkü kanunlarında kadınların eşitsizliğinden hiçbir iz bırakmamıştır. Tekrar söylüyorum ki hiçbir devlet, hiçbir kanun, kadınlar için Sovyet İktidarının başa geçtiği ilk ayda yaptığının yarısını bile yapmamıştır.

“Tek başına kanunlar tabii ki yetmez ve salt kanunlar bizi memnun etmez. Bununla birlikte, kanun yapma alanında, kadınları eşit bir duruma getirmek için bizden istenen her şeyi yaptık ve bununla övünme hakkına sahibiz. Sovyet Rusya'daki kadınların durumu, en ileri devletlerdeki kadınlara kıyasla şimdi en ideal olanıdır. Bununla birlikte, kendimize tabii ki bunun sadece başlangıç olduğunu söylüyoruz.

“Evdeki işi nedeniyle kadın, hâlâ zor durumdadır. Kadının tam kurtuluşunu gerçekleştirmek ve onu erkekle eşit yapmak için, ev işinin sosyalleştirilmesi ve kadının da ortak üretici çalışmadaki yerini alması gereklidir. Ancak bundan sonra kadın, erkekle aynı durumda olacaktır.

“Tabii ki burada emeğin üretkenliği ve niceliği, işgününün uzunluğu, iş koşulları vs. söz konusu olduğu sürece kadınları, erkeklere eşit yapmaktan söz etmiyoruz; kadınların ekonomik durumlarından dolayı erkeklerden farklı olarak ezilmemelerini söylemek istiyoruz. Hepiniz biliyorsunuz ki kadınlar bütün haklara sahip olsalar da yine mağdur durumdadırlar, çünkü bütün ev işi onların üstündedir. Çoğu durumlarda ev işi, bir kadının yapabileceği en üretici olmayan, en vahşi ve en güç iştir. Ev işi, istisnasız olarak önemsizdir ve kadına gelişmesini ilerletmek için herhangi bir şey katmaz.

“Sosyalist fikrin uygulanmasında, sosyalizmin bütün taahhütleri için mücadele etmek istiyoruz ve işte burada kadınların önünde geniş bir iş sahası açılır. Sosyalizmi kurmak için şimdi temeli temizleme hazırlıkları yapıyoruz, ama sosyalizmin kurulması ancak kadınların tam eşitliğini başardığımızda ve önemsiz, aptallaştırıcı, üretici olmayan işten kurtulmuş olan kadınlarla, bu yeni çalışmayı birlikte yüklediğimizde başlayacaktır. Bu, uzun yıllarımızı alacak bir iştir.

“Bu çalışma, hızlı sonuçlar göstermeyeceği gibi parlak etkiler de yapmayacaktır.

“Kadınları ev işinden kurtaracak örnek kurumlar, yemek salonları ve çocuk yuvaları kuruyoruz. Ve bu kurumları örgütleme çalışması bütünüyle kadınlara düşecek. Bugün Rusya’da kadını ev halkının kölesi durumundan kurtarabilecek çok az sayıda kurum olduğu kabul edilmelidir. Bu tür kurumların sayısı çok azdır ve şimdi Sovyet Cumhuriyeti’nde geçerli olan koşullar -yoldaşların size ayrıntılarını verdikleri savaş ve yiyecek durumu- bize bu çalışmada engel oluyor. Ama yine de kadınları ev halkı köleleri durumundan kurtaran bu kurumların mümkün olan her yerde ortaya çıktıklarını söylemek gerekir.

“İşçilerin kurtuluşunun, işçilerin kendileri tarafından gerçekleştirilmesi gerektiğini ve aynı biçimde işçi kadınların kurtuluşunun da işçi kadınların kendilerinin bir meselesi olduğunu söyleriz. İşçi kadınların kendileri bu tür kurumların geliştirilmesi ve bu faaliyetin eski, kapitalist toplumdaki durumlarına kıyasla tam bir değişiklik getirmesini temin etmeliler.

“Eski kapitalist rejimde politikada aktif olmak için özel bir eğitim gerekiyordu, bu nedenle kadın, en ileri ve özgür kapitalist ülkelerde bile önemsiz bir rol oynamıştır. Görevimiz, politikayı her işçi kadın için yararlı hale getirmektir. Toprakta ve fabrikalarda özel mülkiyet ortadan kaldırıldıktan ve toprak sahipleriyle, kapitalistlerin iktidarı yıkıldığından beri politikanın görevleri, bütün İşçi Sınıfı ve aynı zamanda işçi kadınlar için basit, açık ve yaygın hale gelmiştir. Kapitalist toplumda kadınların durumunu, kadının politikadaki ortaklığının sadece erkeğin ortaklığının önemsiz bir fraksiyonu olması haksızlığı belirler. Emekçi halkın iktidarı, bu durumda bir değişiklik yapılması için gereklidir, çünkü ancak bundan sonra politikanın ana görevleri, emekçi halkın kendisinin kaderini doğrudan etkileyecek kanunlardan oluşacaktır.

“İşte burada da işçi kadınların ortaklığı önemlidir, sadece Parti üyesi ve politik bilinçli kadınlar değil, ayrıca Partisiz ve politik bilinci çok düşük kadınlar da önemlidir. İşte Sovyet İktidarı, işçi kadınlara geniş bir faaliyet alanı açıyor.”²¹

Daha önce de belirttiğimiz gibi kapitalizmde kadınların kurtuluşu olası değildir. Kapitalist sömürü düzeni kadını her yönden ezer ve aşağılar.

Sosyalist düzenin ise kadınlara nasıl bir dünya sunduğunu Lenin’in yukarıdaki satırları çok açık bir biçimde anlatmaktadır.

Kadınlar, İşçi Sınıfı iktidara gelip sosyalist ekonomiyi örgütlemeye başlayınca, kurtuluşlarına giden yolların açıldığını göre-

²¹ Lenin, agy, s. 94-97

ceklerdir. Yaşayacaklardır.

Kadınların eşitliğini engelleyen, dolayısıyla da onları alçaltan ve köleliklerini katmerleştiren (ya da çifteleyen) kanunlar ortadan kaldırılacaktır ilkin. Sonra kadınların düşük ücretle çalıştırılarak sömürülmesine son verilecektir. Yani ücretli köleliklerine son verilecektir. Ücretli kölelik bildiğimiz gibi kadınların köleliklerinin bir biçimi idi.

Onların köleliğinin bir diğer biçimi ise bildiğimiz gibi, ev kölesi oluşları idi. Sosyalizm bu kölelik biçimine de son verecektir. Büyük kreşler, çamaşırhaneler, lokantalar açacak ve bunları ülke çapında yaygınlaştırarak kadınları bıktırıcı ev işlerinin tutsağı olmaktan kurtaracaktır. Ancak bundan sonra kadınların sosyal, kültürel, siyasal gelişmelerinin önündeki engeller kaldırılmış olacaktır.

Kadınlar, tıpkı erkekler gibi toplumsal üretim faaliyeti içinde yer alabileceklerdir artık. Bu yer alış onların ülke sorunlarıyla dolayısıyla da dünya sorunlarıyla bağlar kurmasını sağlayacaktır. Yani, kadınları politikanın, devlet yönetiminin içine çekecektir. Ve kırdı olsun, kentte olsun her kadın devlet yönetme işine ilgi duyacak ve katılacaktır. Yani kadınlar kaderlerini ellerine almış olacaklardır. İşte o zaman kurtuluşu gerçekleştirmeye başlayacaktır.